

Arrest

nr. 169 040 van 3 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 januari 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KAÏRET, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 26 oktober 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken op 26 oktober 2015 via Eurodac blijkt dat de vingerafdrukken van verzoekster werden genomen op 16 september 2015 in Brindisi, Italië, omwille van illegale binnenkomst.

1.3. Op 2 november 2015 wordt verzoekster gehoord in het kader van de toepassing van Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek

om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening), het zogenaamde Dublin-gehoor.

1.4. Op 6 november 2015 wordt een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse overheden.

1.5. Op 8 januari 2016 delen de Belgische autoriteiten aan de Italiaanse overheid mee dat zij geacht wordt stilzwijgend in te stemmen met de overname van de verzoekster.

1.6. Op 28 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekster op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam : A.-L.

voornaam : A. N. K.

(...)

nationaliteit : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, samen in België met haartwee meerderjarige dochters en haar meerderjarige kleindochter, vroeg op 26.10.2015 asiel in België. Wat haar identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene een kopie van haar identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, rantsoenkaart en woonstkaart voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene vanwege illegale binnenkomst werden geregistreerd op 16.09.2015 in Italië.

De betrokkene, van Irakese nationaliteit, werd gehoord op 02.11.2015 en verklaarde dat zij Irak ongeveer 5 maanden voor haar verhoor in België verliet om met het vliegtuig naar Turkije te reizen. Ze verklaarde daar na een verblijf van 5 maanden in Istanbul met de boot naar een voor haar onbekende plaats te zijn gereisd. Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de betrokkene alleszins Italië passeerde, waar haar vingerafdrukken wegens illegale binnenkomst op 16.09.2015 geregistreerd werden. Ze verklaarde daarna via nog andere voor haar onbekende landen te zijn doorgereisd naar België om er op 26.10.2015 asiel te vragen, samen met haar twee meerderjarige dochters en haar meerderjarige kleindochter.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat ze België verkoos omdat het een veilig land is en haar dochters geen hoofddoek willen dragen, wat volgens haar in België mogelijk is, in tegenstelling tot Bagdad. De betrokkene gaf tijdens haar verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Italië, omdat ze in België wil blijven. Ze specificeerde dat België een vrij land is en ze zich hier goed voelt. Betreffende de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven, benadrukken we dat Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen vastlegt ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat, wat maakt dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven is onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Op 06.11.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Behalve de twee meerderjarige dochters en de meerderjarige kleindochter die de betrokkene tijdens haar asielaanvraag vergezelden, verklaarde de betrokkene geen andere in België verblijvende familieleden te hebben. We benadrukken dat de betrokkene bij overdracht aan Italië vergezeld zal

worden door haar in België verblijvende meerderjarige dochters en kleindochter, aangezien ook voor hen een overnameverzoek aan Italië werd gericht, waarbij Italië met toepassing van artikel 22(7) ook voor hen de verantwoordelijke lidstaat werd.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk te maken dat in haar geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geengewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Indien zou worden geopperd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en de verwijzing naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland wensen we er op te wijzen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van

artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1953 geboren vrouw met volwassen kinderen. Wat haar gezondheidstoestand betreft, gaf de betrokkene aan dat ze problemen heeft met haar suikerspiegel en haar bloeddruk en dat ze op 50 à 51 jarige leeftijd geopereerd werd aan haar hartklep. De betrokkene verklaarde verschillende soorten medicatie te nemen. We dienen evenwel op te merken dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht om de gegrondheid van haar beweringen te beoordelen en die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

In de recente update van het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato en Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 22.12.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinéa 3). Op dit ogenblik zijn elf dergelijke opvangstructuren operatief: drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten voor een korte of gemiddelde termijn tot plaatsen in de reguliere opvang beschikbaar zijn (pagina 64, §2: "They can accommodate a total of 443 Dublin returnees, who are accommodated for a short/medium period on a turnover basis" en pagina 67, §2)). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Het AIDA-rapport vermeldt dat de verwachting is dat deze initiatieven opnieuw zullen worden gefinancierd (pagina 64, §5).

Indien zou worden opgeworpen dat de opvangstructuren onder druk komen te staan door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CARA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in meer kleinschalige centra in plaats van in de grotere CARA-opvangcentra (pagina 68). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de inspanningen van de Italiaanse instanties vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2). Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het reeds boven geciteerde AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de

procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen haar asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar aanvraag.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Algemeen zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen zeer grote uitdagingen inzake opvang en behandeling meebrengt voor de lidstaten, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We zijn van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tót dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij bevoegde Italiaanse diensten(4). "

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van:

“- Artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden

- Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie,

- Artikel 3 en 17 van de Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend

- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de administratieve beslissingen

- Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en het verwijderen van de vreemdelingen.

- Beginsel van behoorlijk bestuur, waaronder, het rechtsmatige vertrouwensbeginsel, het beginsel van redelijkheid en het beginsel van zorgvuldigheid;”

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Overwegende dat de bestreden beslissing gesticht is op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 22(7) van de Dublin III verordening;

Dat verwerende partij van oordeel is dat Spanje de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker;

1.

Overwegende dat de bestreden beslissing gestaaft is op artikel 22(7) van de Dublin III Verordening;

Dat verwerende partij beweert: “Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd” (bestreden beslissing p. 1);

Dat verwerende partij erkent dat Italië geen antwoord heeft gegeven aan het verzoek tot overname die aan de Italiaanse autoriteiten werd gericht op 6.11.2016;

Dat dit, allerm minst, aanduidt dat de Italiaanse autoriteiten geen gevolg (kunnen) geven aan de verzoeken die hen gestuurd worden in het kader van de asielaanvragen behandelingen;

Dat dit het de capaciteit van de Italiaanse autoriteiten om hun plichten ten aanzien van de kandidaat-vluchtelingen, te eerbiedigen, in vraag stelt;

Dat, met betrekking tot haar gezondheidstoestanden, benadrukt verzoekster dat ze gedurende het Dublin-interview op DVZ het volgende heeft meegedeeld:

- Verzoekster heeft suikerspiegel- en bloeddrukproblemen,

- Verzoekster werd op haar 50 – 51 jaar geopereerd aan haar hartklep

- Verzoekster neemt verschillende soorten medicatie

Dat verzoekster, onbetwistbaar, uiterst kwetsbaar is;

Dat verwerende partij hieraan een bijzonder aandacht had moeten besteden;

Dat het louter feit dat op de dag van de interview, verzoekster geen medische attesten neerlegde geen reden genoeg is om deze feiten te verwijten;

Dat, ten minste, had verwerende partij aan verzoekster moeten vragen of ze in bezit is van de bepaalde medische documenten en in dat geval, haar de mogelijkheid geven deze te voegen aan haar dossier;

Dat dit des te meer van belang is dat de verzochte lidstaat voor overname Italië is, waar de tekortkomingen inzake de opvang- en onthaalvoorzieningen, hierin inbegrepen de nodige medische zorgen, een onbetwistbare feit is waarvan verweerder kennis had of had moeten hebben op het moment van de bestreden beslissing, zoals verzoekster dat zal aantonen in huidig beroep;

Dat, aangezien de door verzoekster ingeroepen medische toestanden en de algemeen bekend tekortkomingen van Italië m.b.t. de asielprocedure en de onthaal- en opvangvoorzieningen¹, een overdracht naar Italië verzoekster blootstelt aan een onmenselijke en vernederende behandeling;

a) Stuk 1 van het middel: het bestaan van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en m.b.t de opvang- en onthaalvoorzieningen in Italië

1.

Overwegende dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met artikel 3.2, al.2 en 3 van de Dublin III Verordening, de welke bepaalt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat”

Dat, in toepassing van het Europees rechtspraak en du Dublin III verordening, verzoekster niet mag overgemaakt worden naar een lidstaat waar zij de risico loopt tot behandelingen die een schending vormen van artikel 3 EVRM wegens systematische en/of structurele tekortkomingen zowel i.v.m het asielprocedure als met de onthaal- en opvangvoorzieningen van de kandidaten-vluchtelingen.

Dat, in casu, Italië niet als de bevoegde lidstaat beschouwt mag worden voor de behandeling van de aanvraag tot internationale bescherming van verzoekster omwille de structurele en systematische tekortkomingen in de asielprocedure van de kandidaten vluchtelingen en hun opvang;

Dat deze tekortkomingen bevestigd zijn door verschillende objectieve informatiebronnen;

Dat verzoekster U deze bronnen zal voorstellen en, ten gevolge, U zal aantonen dat Italië niet als de bevoegde lidstaat beschouwd kan worden;

2.

Overwegende dat, ten eerste, verwerende partij schrijft: “Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene”;

Dat verwerende partij vervolgt en schrijft: “Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België”;

Dat het arrest M.S.S. van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna “EHRM”), en het arrest NS van de Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna “HJEU”) een einde hebben gezet aan het automatisch vermoeden van de eerbiediging van de rechten van de mens door elk lidstaat wegens het louter feit dat de Staat het EVRM heeft ondertekend;

Dat de risico tot een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM in concreto onderzocht moet worden door verwerende partij;

Dat verzoekster een kandidaat-vluchteling is;

Dat elk kandidaat-vluchteling een uiterst kwetsbare profiel heeft2;

Dat, bovendien, verzoekster een jonge vrouw is;

Dat verzoeker haar land van herkomst in 2014 heeft moeten vluchten, zijnde meer dan een ander half jaar;

Dat ze sinds dan, alleen met haar moeder, haar zus een nicht (allebei alleenstaande vrouwen) op weg is;

Dat omwille de tekortkomingen van Italië inzake de opvang en onthaalvoorzieningen, verzoekster een reële risico loopt om in een overbevolkte opvangcentrum geplaatst te worden waar mannen samen met vrouwen opgehoopt zijn, zonder enige privacy en met een gegronde vrees tot fysieke aanvallen;

Dat de mogelijkheid bestaat dat verzoekster zelf geen plaats krijgt in een opvang centrum, wegens de overbevolking in de meeste opvangcentrums en een toenemende instroom van vluchtelingen en migranten in Italië, en ten gevolge, de risico loopt op straat te beëindigen en in de mensenhandel en hoererij te belanden;

Dat verwerende partij de “Tarakhel rechtspraak” van de EHRM aanneemt maar van oordeel is dat deze in huidige zaak niet van toepassing zou zijn omdat verzoekster een alleenstaande jonge vrouw zonder kind is (bestreden beslissing p. 2) (EHRM, Tarkhel./Zwitserland, 3 november 2014);

Dat de EHRM in verschillende zaken nochtans heeft beoordeelt dat het onderzoek tot het lopen van een risico tot vernederende of onmenselijke behandelingen in geval van een verwijdering, rekening moest houden met alle mogelijke gevolgen, en dit, met oog op de algemene situatie in het verzochte land voor overname – in casu Italië – en de persoonlijke gegevens van de betrokkene (zie o.a.: EHRM, Y./Russia, 4 december 2008, §78 ; Saaid./ Italië, 28 februari 2008, §128 – 129; Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 108in fine)3;

Dat in een zeer recent arrest, Uw Raad, overeenkomstig met de rechtspraak van de EHRM, beoordeelt dat “Afin d’apprécier s’il y a des motifs sérieux et avérés de croire que le requérant encourt un risque réel de traitement prohibé par l’article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH. A cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l’existence d’un risque de mauvais traitement, il y lieu d’examiner les conséquences prévisibles de l’éloignement de la partie requérante dans la pays de destinations, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante »4

(Vrije vertaling: Om na te gaan of er gegronde redenen om waar te nemen dat verzoeker een reëel risico loopt tot een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, de Raad maakt toepassing van de indicaties gegeven door de EHRM. Hieromtrent heeft de EHRM beoordeeld dat, om de werkelijkheid van een risico tot een onmenselijke na te gaan, moeten de mogelijke gevolgen van de verwijdering van verzoeker in de verzochte lidstaat met oog op de algemene situatie in het land en de feiten eigen aan de zaak);

Dat verwerende partij, ten gevolge, niet toegestaan is te beweren, zonder enige nauwkeurig onderzoek van de situatie van de vluchtelingen alleenstaande jonge vrouwen in Italië, en zonder enige waarborg van Italië m.b.t de opvang, het onthaal en de asielprocedure van verzoekster eenmaal ze in Italië zou zijn, dat aangezien verzoekster niet bijgevoegd is van een minderjarig kind met wie ze een gezin zou vormen, ze geen bijzonder bescherming vereist “vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid” (bestreden beslissing p. 2);

Dat verwerende partij, tenminste, individuele waarborgen had moet verkrijgen van de Italiaanse autoriteiten;

Dat ze deze niet eens heeft gevraagd;

Dat het louter feit dat de Italiaanse instantie 7 dagen vooraf in kennis zullen gebracht worden van de overdracht in geen geval een waarborg is ten aanzien van de opvang van verzoekster en haar toegang tot een effectieve asielprocedure, des te meer dat de Italiaanse instanties geen antwoord hebben gegeven aan het verzoek tot overname van de verwerende partij d.d. 6.11.2016;

Dat verwerende partij de situatie in Italië van de alleenstaande jonge vrouwen kandidaat-vluchtelingen en/of Dublin returnee had moeten onderzoeken en van de Italiaanse instanties, de waarborgen had moeten verkrijgen ten aanzien van de opvangvoorzieningen en de toegang tot een effectieve asielprocedure in Italië die overeenkomstig zijn met de Europese vereisten;

Dat verwerende partij, noch de situatie van alleenstaande jonge vrouwen kandidaat-vluchteling en/of Dublin returnee heeft onderzocht, noch waarborgen heeft gevraagd en gekregen van de Italiaanse instanties m.b.t. de opvangvoorzieningen en de toegang tot een effectieve asielprocedure in Italië die overeenkomstig zijn met de Europese vereisten;

Dat, ten overvloede, verzoekster volhardt dat de opvangvoorzieningen in Italië niet overeenkomen met de vereisten van artikel 3 EVRM;

Dat, in Italië, vrouwen op straat en in de hoererij of andere vormen van mensenhandel mogelijkjs beëindigen (stuk B. 2);

3.

Overwegende dat, ten tweede, verwerende partij schrijft: “Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerp verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorzien voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake erkenning als vluchteling of als persoon die de internationale bescherming behoeft zoals die zijn vastgesteld in de Europese richtlijnen 2011/35/EU en 2013/232/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering” (beslissing p. 2);

Dat, echter de risico tot een schending van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van vluchtelingen en migranten in Italië, bevestigd is;

Dat uw Raad de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten in het kader van een Dublin procedure waar Italië de beweerdte bevoegde lidstaat was, nietig heeft verklaard en de uitvoering ervan heeft geschorst omwille de algemene situatie die er heerst m.b.t. de asielprocedure en de opvangvoorzieningen (nl. arrest n° 137.696, d.d. 30.01.2015, arrest 138.525, 13 februari 2015);

Dat de Raad van State te Nederland de schorsing van een beslissing tot overdracht naar Italië ook heeft bevelen omwille de gebreke m.b.t. opvangvoorzieningen van de asielzoekers, de toegang tot de asielprocedure en het verschaffen van ondersteuning en faciliteiten aan asielzoekers (Voorzitter, Afdeling Bestuursrechtspraak, RvS (Mr HENT), 5 juni 2014, 201403712/2/V4) (stuk B.12);

Dat de Tribunal Administratif te Nantes (Frankrijk) op 12 februari 2016 beoordeelde dat(stuk B.1): « *Considérant que le préfet de la Loire-Atlantique fait valoir que les autorités italiennes sont en mesure de traiter la demande d'asile de la requérante dans le respect des conditions minimales prévues par les normes européennes; qu'il est toutefois constant que l'afflux de migrants auquel est confronté l'Italie dans la période récente a entraîné une importante dégradation des conditions d'accueil de ceux-ci ; que ni le soutien accru de l'Union Européenne pour la prise en charge de l'hébergement des demandeurs d'asile, ni la décision (UE) 2015/1601 du Conseil européen intervenue le 22 septembre 2015 de procéder à la relocalisation, dans différents Etats membres de l'Union Européenne, de 120 000 migrants arrivés en Italie ou en Grèce, à charge pour ces deux Etats de fournir des solutions structurelles permettant de faire face aux pressions exceptionnelles exercées sur leurs régimes d'asile et de migration, ne sont susceptibles d'aboutir à brèves échéances à une amélioration de cette situation, alors que Mme (...) peut, en application de l'arrêté attaqué, être renvoyée en Italie dans les tous prochains jours* »

(vrije vertaling: Overwegende dat de préfet van Loire-Atlantique beweert dat de Italiaanse autoriteiten in staat zijn de asielaanvraag van verzoekster te behandelen overeenkomstig met de minimale voorwaarden voorzien door de Europese normen; dat, echter, het onveranderlijk toestroom van migranten waarmee Italië trotseert in de huidige periode een zware degradatie van de opvangvoorzieningen heeft veroorzaakt; dat noch de steun de Europese Unie m.b.t. de opvang van de asielzoekers, noch de beslissing (EU) 2015/1601 van de Raad van Europa d.d. 22 september 2015 tot het herplaatsen, in verschillende Europese lidstaten, van 120 000 migranten die in Italië of Griekenland zijn aangekomen, ten lasten voor die landen structurele oplossingen te bieden om de uitzonderlijke druk die op hun asiel- en migratie regime heerst, te bestrijden, in de komende periode tot een verbetering van deze situatie zal lijden alhoewel Mevr. (...) mogelijks, ter applicatie van de bestreden beslissing, in Italië overdracht worden inde komende dagen);

Dat verzoekster, ten overvloede, benadrukt dat de beslissing (EU) 2015/1601 toegepast is aan asielzoekers die, ofwel in Italië, ofwel in Griekenland, zijn aangekomen tussen 25.09.2015 en 26.09.2017 (bestreden beslissing, p.2 bevestigend dat verzoekster op 16.9.2015 in Italië werd geregistreerd);

Dat deze beslissing dus niet van toepassing is ten aanzien van verzoekster;

Dat Uw Raad per arrest d.d. 12 februari 2016 bevestigt dat de situatie in Italië, betreffende de tekortkomingen in de asielprocedure en de opvang en onthaalvoorzieningen van asielzoekers, een feit dat algemeen bekend is en dat de Raad deze situatie niet kan ontkennen;

4.

Overwegende dat, ten derde, verwerende partij schrijft: “Algemeen zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen zeer grote uitdagingen inzake opvang en behandeling meebrengt voor de lidstaten, maar dat dit er niet toe mag leiden dat de vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We zijn van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden”;

Dat in huidig geval het geen kwestie is van een forum shopping waarbij verzoekster de lidstaat waar ze haar asielaanvraag indient zou kiezen – quod non – maar wel een kwestie van menswaardigheid en de eerbiediging van de fundamentele rechten van elke persoon die tot internationale bescherming verzoekt; Dat verzoekster betwist dat Italië bevoegd is om haar asielaanvraag in te dien, niet dat ze zich niet in Italië heeft begeven vooraleer ze een asielaanvraag indiende in België, doch dat de opvangvoorzieningen en de asielprocedure in Italië een schending vormen van de EVRM en de Europese vereisten m.b.t. de asielprocedure in de lidstaten;

Dat, bovendien, verwerende partij de tekortkomingen in Italië uitdrukkelijk erkent aangezien ze de kritische kanttekeningen bij bepaalde aspecten niet betwist en toegeeft dat de Italiaanse instanties het nodige zouden ondernemen – quod non – om deze tekortkomingen te overheersen;

Dat het louter feit dat een lidstaat maatregelen neemt om de tekortkomingen proberen te overheersen en zich “niet onverschillig opstellen” tegenover de vele kanttekeningen, in geen geval een aanwijzing is dat verzoekster niet blootgesteld kan en zal worden aan vernederende en onmenselijke behandelingen in geval van een overdracht naar die lidstaat, in casu Italië;

Dat Uw Raad, in een arrest d.d. 16.02.2016, bevestigde dat « Le Conseil observe qu'il ressort des informations soumises à son appréciation que, malgré les mesures mises en oeuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes – lui offrant ainsi un abri –, ou qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles - les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées –, le temps de l'examen de la demande d'asile. La circonstance que la situation de l'Italie n'est pas comparable à celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M.S.S., ainsi que le souligne la partie défenderesse dans sa décision, ne permet pas d'énervier ce constat »

(vrije vertaling: De Raad stelt vast dat de informatie die tot zijn appreciatie is gebracht bevestigt dat, niettegenstaande de door de Italiaanse autoriteiten genomen maatregelen, er absoluut niet gewaarborgd is dat iedere asielverzoeker die in Italië aankomt opgevangen zal worden door de Italiaanse autoriteiten – en hem zo een dak verschaft –, of dat hij niet gedwongen zal zijn om in uiterst moeilijke omstandigheden zal moeten verblijven – de maximale capaciteiten van de opvangcentrums zijn regelmatig overschreden –, de tijd van zijn asielaanvraag behandeling. Het feit dat de situatie in Italië niet vergelijkbaar is met deze die heerst in Griekenland, zoals verwerende partij het onderlijnt, verandert niets aan deze vaststelling);

Dat de EHRM herhaalt dat de omstandigheden van een instroom van vluchtelingen en migranten in geen geval de Staat vrijstelt van haar plicht één ieder, o.a. de vluchtelingen en migranten, de eerbiediging van haar fundamentele rechten en het respect voor de menswaardigheid te waarborgen (zie, o.a. EHRM, 1 september 2015, Khlaifia e.a. / Italië, req. n° 16483/12, §128);

Dat “Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer”⁶;

Dat ten gevolge, de rechtsleer van de zaak Khlaifia e.a./ Italië van toepassing is zowel tegenover vluchtelingen die gedetineerd zijn, als tegenover vluchtelingen die niet gedetineerd zijn;

Dat de zaak Khlaifia e.a./ Italië herhaalt en benadrukt dat, in geen geval, de toestroom van vluchtelingen en excuses kunnen zijn voor een lidstaat om zijn plichten ten aanzien van de vluchtelingen niet te eerbiedigen;

Dat Uw Raad beoordeelde dat het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld wordt op basis van de omstandigheden “waarvan verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing” (RvV, arrest n° 137.096, d.d. 30 januari 2015);

Dat op dat ogenblik verwerende partij kennis had van verschillende tekortkomingen in Italië ten aanzien van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen van asielzoekers;

Dat ze, ten gevolge, verplicht was artikel 3.2 van de Dublin III Verordening toe te passen, en zich bevoegd verklaren voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster;

Dat andersom acteren een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest inhoudt, de welke de verantwoordelijkheid van de Belgische Staat meeneemt;

5.

Overwegende dat, in een vierde punt, met betrekking tot de opvangvoorzieningen in Italië, Me M. LYS in januari 2015 een artikel publiceerde “Au delà de l'arrêt Tarakhel : le Conseil du contentieux des Etrangers impose une analyse individuelle et approfondie de la situation des demandeurs d'asile renvoyés en Italie, indépendamment de la vulnérabilité de son profil”⁷ (stuk B.13);

Dat de auteur schrijft : « A titre d'exemple, selon le rapport AIDA, l'Italie compterait au 19 mars 2014, tous centres confondus, un peu plus de 21 000 places d'accueil (voy. p. 49 du rapport). Or, selon les déclarations faites par le Ministre de l'Intérieur le 23 novembre 2014, pas moins de 56 000 demandes d'asile avaient été introduites à cette date en Italie”;

(Vrije vertaling: Ten voorbeeld, volgens het rapport AIDI, zijn er op 19 maart 2014, al centra erin begrepen, een beetje meer dan 21.000 opvangplaatsen (zie p. 45 van het rapport). Echter, volgens de

declaraties van de Minister van Binnenlandse zaken d.d. 23 november 2014, werden er minstens 56.000 asielaanvragen ingediend op die datum in Italië);

Dat in de zaak *Khlaifia e.a./ Italië*, de EHRM stelt vast dat de klachten van de betrokkene m.b.t. de onmenselijke opvangvoorzieningen bevestigd zijn door verschillende bronnen, nl. “Le rapport de la commission extraordinaire du Sénat en Amnesty International (EHRM, 1 september 2015, *Khlaifia e.a. / Italië*, req. n° 16483/12, §130);

Dat de EHRM concludeert dat ze « n'a pas de raison de douter de la véracité de ces constats, opérés par une institution de l'Etat défendeur lui-même. Elle rappelle souvent avoir attaché de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International » (Ibidem, §132) ;

(Vrije vertaling: “heeft geen redenen om van de betrouwbaarheid van deze vaststellingen in vraag te stellen, de welke werden gedaan door een instantie van de verwerende Staat zelf. Ze herhaalt vaak het belang dat ze besteedt aan informatie van de recente rapporten van internationale en onafhankelijke organisaties ter verdediging van de rechten van de mens, zoals Amnesty International”);

Dat, m.b.t. tot de feiten eigen aan de zaak *Khlaifia e.a./ Italië*, “Cependant, la Cour transcende le cas d'espèce qui lui était soumis en affirmant clairement des balises devant entourer le contrôle, tant le sien que celui des juges nationaux, des violations alléguées de l'article 3 CEDH en ce qui concerne les conditions d'accueil des demandes d'asile, singulièrement en Italie. Si elle rappelle que les mauvais traitements doivent atteindre un seuil minimum de gravité pour tomber sous le coup de l'article 3 de la CEDH, elle affirme également que la surpopulation (en l'espèce dans un centre d'accueil) peut constituer l'élément central à prendre en compte dans l'analyse de la violation alléguée de l'article 3 de la CEDH » 8 ;

Dat verwerende partij de tekortkomingen van Italië inzake de onthaal- en opvangvoorzieningen niet ontkend aangezien ze zelf schrijft “Algemeen zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen zeer grote uitdagingen inzake opvang en behandeling meebrengt voor de lidstaten, maar dat dit er niet toe mag leiden dat de vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We zijn van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden”;

Dat Uw Raad in het arrest 175.527, d.d. 12 februari 2016 bevestigt dat “Le Conseil souligne ensuite qu'il peut tiré comme enseignement des arrêts récents de la Cour européenne des droits de l'homme que, si la situation de l'Italie ne peut en rien être comparée à celle de la Grèce, il convient, au vu de la situation délicate et évolutive y prévalent, que les décisions se rapportant à des dossiers pour lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement Dublin III soient pris avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet et rigoureux, sur base des informations actualisées (Cour EDH, 4 novembre 2014, *Tarakhle v. Suisse* ; Cour EDH, 5 février 2015, *A.M.E. v. Pays-Bas* ; Cour EDH, 30 juin 2015, *A.S. v. Suisse*) ainsi que des éléments propres au cas du requérant » ;

(Vrije vertaling : De Raad onderlijnt vervolgens dat er uit de recente rechtspraak van de EHRM vastgesteld kan worden dat, alhoewel is de situatie in Italië niet vergelijkbaar met de situatie in Griekenland, de zorgwekkende en evolutieve situatie die er heerst, verplicht de bevoegde instantie, in de beslissingen omtrent dossiers waarin een overdracht naar Italië voorzien is in toepassing van de Dublin III verordening, met uiterst veel zorgvuldigheid te werk gaan, wat allerminst inhoudt dat een volledige en nauwkeurige onderzoek plaats vind, op basis van de actuele informatie (Cour EDH, 4 novembre 2014, *Tarakhle v. Suisse* ; Cour EDH, 5 février 2015, *A.M.E. v. Pays-Bas* ; Cour EDH, 30 juin 2015, *A.S. v. Suisse*) en op basis van de feiten eigen aan de zaak);

Dat overeenkomstig met de rechtspraak van Uw Raad, die toepassing maakt van de rechtspraak van de EHRM, voldoet het niet dat verwerende partij enkel de algemene situatie in Italië onderzoekt;

Dat, in casu had verwerende partij, de situatie van vluchtelingen alleenstaande jonge vrouwen in Italië moeten onderzoeken en waarborgen eisen van Italië;

Dat dit onderzoek niet werd gedaan;

Dat bovendien, verwerende partij zelf erkend, in de bestreden beslissing, de er in Italië structurele problemen heersen m.b.t. zowel, de asielprocedure, als de opvang- en onthaalvoorzieningen;

Dat, zodoende, had verwerende partij nog meer inzet moeten doen o: met nauwkeurigheid alle mogelijke gevolgen te kennen van een overdracht van verzoekster naar Italië;

Dat verzoekster stelt vast dat dit onderzoek niet werd gedaan en dat, wegens de algemene dramatische situatie in Italië en het gebrek aan enige waarborg van de Italiaanse autoriteiten m.b.t. haar opvang en onthaal alsook tot haar toegang tot een effectieve asielprocedure overeenkomstig met de Europese

vereisten, verzoekster een reële risico loopt blootgesteld te worden aan een door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest verboden behandeling;

Dat de EHRM in de bovengenoemde zaak *Khlaifia e.a./ Italië* beoordeelt dat de gebreke aan plaatsen en de overbevolking in de opvang centra een centraal element is in het onderzoek van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM;

Dat de tekortkomingen van Italië in de opvang en onthaalvoorziening niet betwist, noch betwistbaar zijn;

Dat, ten gevolge er een reële risico is dat verzoekster word blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest;

Dat verwerende partij kennis heeft, of allerminst had moeten hebben, van de tekortkomingen in Italië, en ten gevolge, niet toegelaten is verzoekster naar Italië te verwijderen waar ze een risico loopt tot een schending van haar fundamentele rechten en de menswaardigheid;

Dat zodoende, verwerende partij artikel 3.2. van de Dublin III Verordening schendt, alsook artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest;

6.

Overwegende dat, ten vijfde, verwerende partij schrijft: “Het louter feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandelingen van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen” (nl. een reële risico tot het blootstellen aan omstandigheden die een schending zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest);

Dat verwerende partij alweer erkent dat Italië trotseert met opvang- en onthaalvoorzieningen, alsook met asielprocedures tekortkomingen;

Dat “Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer”⁹;

Dat de rechtspraak van de EHRM bevestigt dat in het licht van artikel 3 van het EVRM “er in hoofde van de Gemachtigde bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling” (RvV, arrest 137.696, d.d. 30.01.2015 verwijzend naar EHRM, 15 november 1996, nr. 22414/93 *Chahal v. Verenigde Koninkrijk*, par. 96; EHRM, 11 juli 2000, nr. 40035/98, *Jabari v. Turkije*, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02; *Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland*, par. 448);

Dat in casu, verwerende partij, in de bestreden beslissing, gegevens opsomt “die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling”, nl.:

- Niet automatische verlengde initiatieven m.b.t. de opvangstructuren,
- Het tekort aan opvangstructuren,
- De aanhoudende instroom van vluchtelingen en immigranten in Italië,
- De vele kritische kanttekeningen tegenover verschillende aspecten van de asielprocedure in Italië,
- De tekortkomingen van de opvang- en onthaalvoorzieningen (verwerende partij is van mening dat deze niet dermate structureel zijn, maar erkent dat ze bestaan),

Dat, wegens de niet betwiste tekortkomingen in de asielprocedure en de opvang- en onthaalvoorzieningen in Italië en het gebrek aan enig daadwerkelijke waarborg van de Italiaanse instanties hieromtrent, is verwerende partij niet toegelaten te beweren dat “ Het verzoek tot internationale bescherming van betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België”;

7.

Overwegende dat, in een artikel d.d. 2012 gepubliceerd in het krant “*Hommes & Migrations*”, Michela Morroi verklaart (stuk B.4):

« La législation italienne garantit au moins sur le papier un accueil à tous les demandeurs d'asile. Toutefois, dans bien des cas aucun hébergement n'est fourni par le gouvernement et la situation est spécialement tendue dans les grandes villes. [...] Le résultat est que des centaines de personnes trouvent abri où elles peuvent: certaines dorment dans la rue, d'autres occupent des édifices abandonnés sans aucun type de confort (chauffage, eau, etc.). Donc, ces personnes se retrouvent totalement éloignées de la société italienne et de la possibilité d'obtenir une reconnaissance légale. Sans domicile fixe, ces personnes ne peuvent pas obtenir d'assistance psychosociale, ni s'inscrire sur les listes de demandeurs d'emploi, ni avoir l'opportunité d'être accompagnées par un avocat dans toutes

les démarches administratives liées à la demande de statut de réfugié. Dès lors, ces personnes deviennent presque "invisibles" sur le territoire italien. [...]

Dans la société italienne, les demandeurs d'asile sont confrontés au manque de travail et à une constante lutte pour leur survie, à tel point qu'ils sont également exposés au risque de tomber dans la criminalité et la prostitution »

(Vrije vertaling: De Italiaanse wet verzekert tenminste op papier een opvang aan de asielzoekers. Echter, in vele gevallen wordt er geen enkel onderdak verlenen door de regering en de situatie is voornamelijk gespannen in de grote steden (...) Het resultaat daarvan is dat honderden personen een schuilplaats vinden daar waar het mogelijk is: sommigen slapen op straat, andere bezitten een verlaten gebouw zonder enig comfort (verwarming, water, enz.). Dus, deze personen bevinden zich totaal verwijderd van de Italiaanse gemeenschap en van de mogelijkheden om een wettelijke erkenning te verkrijgen. Zonder vaste onderdak kunnen deze personen geen psychologische hulp verkrijgen, noch zich inschrijven op de lijsten van de werkzoekende personen, noch de gelegenheid hebben door een advocaat gevolgd te worden in alle administratieve stappen gelinkt aan een asielaanvraag-procedures. Ten gevolge worden deze personen onzichtbaar op het Italiaanse grondgebied (...)

Dat in de Italiaanse gemeenschap, worden asielzoekers geconfronteerd aan het gebrek aan werk en aan een constante strijd voor het leven, op zulk wijze dat ze ook geconfronteerd zijn met de reële risico om on de criminaliteit en prostitutie te vallen)

Dat in het rapport n° 13531 d.d. 9 juni 2014 en getiteld "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes », heeft de Raad van Europa verklaart dat (stuk B.5): « des efforts louables ont permis aux autorités italiennes et à leurs partenaires de répondre aux urgences, mais de nombreux problèmes d'ordre structurel subsistent dans la politique italienne de migration et des mesures s'imposent pour adapter le système aux besoins ».

(Vrije vertaling: loffelijke inspanningen hebben de mogelijkheid gegeven aan de Italiaanse autoriteiten en aan hun partners om aan de spoedgevallen te beantwoorden, maar veel structurele problemen blijven bestaan in de Italiaanse migratie politiek en maatregelen moeten genomen worden om het systeem in overeenstemming te zetten met de behoeften").

Dat in oktober 2013 heeft de Zwitserse Raad voor Migranten (Swiss Refugee Council, SFH-OSAR) een rapport gepubliceerd, nl. "Reception conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees" (stuk B.6)

Dat het rapport verklaart, o.a.:

« According to the NGOs in Malpensa and Fiumicino airports, Dublin returnees some-times stay for a few days at the airport (without accommodation) until housing can be found for them. UNHCR also reports in its most recent publication on Italy that Dublin returnees sometimes spend several nights at the airport until they are given accommodation.

[...]

Conclusion: Only people who are in the asylum procedure have recourse to the NGO at the airport. Even vulnerable people with protection status such as ill persons or single mothers with children do not have access to the NGO at the airport The NGOs can arrange accommodation if the local Prefecture is responsible for the refugee, but if another Prefecture is responsible, it can only arrange short-term accommodation in a FER project at the most as well as a train ticket. The organisations at the airport are often insufficiently informed about the needs of the new arrivals. They are often shocked at what bad shape many of the returnees are in"

Dat op 8 juli 2014, de UNHCR positie heeft genomen m.b.t. de Resolution 2000 (2014) (stukB.7) van de Europese Raad en het rapport 13531 van de Europese Raad. De UNHCR onderlijnt, o.a. dat "Persons intercepted or rescued in the Mediterranean Sea should have access to asylum procedures in a secure environment with adequate procedural safeguards in line with international refugee and human rights law. UNHCR recalls that the authorities of the countries concerned must ensure that migrants intercepted in international waters do not face a real risk of refoulement or being subjected to torture or to inhuman or degrading treatment or punishment in the event of return" (stuk)

Dat men in de Resolution 2000 (2014), o.a. kan lezen dat (stuk B.4, punt 4) : « The Parliamentary Assembly commends the improved efforts by the Italian authorities to respond to the emergencies, in particular through the "Mare Nostrum" operation. However, there is still a dire need to meet the structural challenges to make the Italian and European systems fit for purpose. On the one hand, adequate reception capacities, proper identification and subsequent control of the movements of the identified people, and swift and transparent processing of mixed migration flows are requirements that need to be fully met by the Italian authorities. On the other hand, the European authorities have to redefine their immigration policies and regulations and to support them with adequate financial and operational means ».

Dat structurele problemen van de opvang in Italië aangescherpt zijn door het massaal en continu aankomst van personen;

Dat de massale aankomst van migranten en asielzoekers moet in overweging gezet worden met het aantal beschikbare onthaalplaatsen in Italië:

« The number of places in these projects is very limited. [...] The FER projects offer a total of 220 places for Dublin returnees. There were 3,551 Dublin returnees in 2012. Of these, 1,819 arrived in Malpensa, although there are only 35 FER places in Varese. Another 2,256 people were transferred to Rome where there are 150 FER places. The FER places are not open to the largest group of returnees – those with protection status in Italy. In addition, both the length of stay and the project duration are generally limited. These projects can therefore only offer temporary accommodation for some Dublin transferees, but they do not result in a significant increase in accommodation capacity in Italy” (stuk).

Dat op 11 maart 2014, heeft de UNHCR de Europese Unie verzocht Italië te helpen om meer onthaal structuren te bouwen en structurele / langdurige oplossingen te vinden voor de asielzoekers (stuk B.10)

Dat op 11 juni 2014 werden we op de hoogte gebracht dat, tegenover deze situatie, Italië honderden asielzoeker zonder voedsel heeft gelaten:« The Italian authorities stranded refugees without food or shoes in car parks outside Rome and Milan, says the UN. Italy is struggling to deal with the 50,000 immigrants that have arrived this year and has asked the EU to help mitigate the crisis. The UN High Commissioner for Refugees has condemned Italy's treatment of a group of refugees who were found abandoned outside Milan and Rome in what the organization described as an “unacceptable” incident. The refugees “were found without shoes, disorientated, and without having been given anything to eat or drink,” said the EU body's spokesperson Carlotta Sami told AFP » (stuk B.11). Dat volgens het rapport n° 13531 van de Raad van Europa « même si beaucoup de demandeurs d'asile sont bien accueillis par leurs communautés présentes en Italie, il est clair que les capacités d'accueil italiennes existantes sont insuffisantes pour répondre aux besoins croissants. La qualité des conditions d'accueil, notamment pour les enfants, a d'ailleurs été récemment mise en cause par la Cour européenne des droits de l'homme dans l'affaire Tarakhel c. Suisse » (stuk B.5);

Dat in maart 2015 heeft de NGO ASILO IN EUROPA, alweer de alarm moeten trekken tegenover het ernstig gebrek aan onthaalplaatsen in Italië (B.9): “In 2012 and 2013 the SPRAR system has constantly grown with ad hoc, temporary expansions, bringing the system's capacity to around 9.500 places at the end of 2013. But it is only with the Ministerial decree of the 29th of January 2014 – which will be valid for the period 2014-2016 – that the SPRAR system eventually reached a structural capacity of 13.020 places plus 6.500 additional places. Despite being a very good result, this is far from sufficient to cover all the existing needs, especially if we consider that the turnover rate within the SPRAR structures is not particularly high. This means that the SPRAR will not be the Italian reception system but will only come to constitute a bigger part of the system, as compared to previous years. Overcrowded, isolated and extemporaneous measures will continue to be resorted to by the Italian authorities to host some asylum seekers. The percentage of the “lucky ones” who will find a place in the enlarged SPRAR system, compared with the “unlucky ones” who will not find a place in a SPRAR project, will largely depend on the influxes of asylum seekers over the next years and on the turnover rate within the SPRAR”. Dat verzoekster, aangezien de huidige situatie in Italië, in geen geval overdracht mag worden naar Italië waar zij een reële risico loopt om geen opvang te verkrijgen en dus dakloos te worden, met alle gevolgen ervan; Dat de onthaal- en ontvangvoorzieningen in Italië onmenselijk en vernederend zijn en een schending vormen van artikel 3 EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest.

Dat verzoekster benadrukt dat de situatie in Italië uiterst moeilijk en evolutief is, wat Uw Raad nog heeft bevestigd in haar recent arrest 175.527, d.d. 12 februari 2016;

Dat de situatie er een ramp is wegens het groot aantal asielzoekers en migranten die elke dag aankomen;

Dat Italië niet in de mogelijkheid is de opvang en onthaal van de asielzoeker te waarborgen;

Dat in twee recente arresten van Uw Raad, nl n° 144.188 en 144.367 van april 2015, U heeft beoordeeld dat: « Il ressort de ceux-ci (ndlr : les rapports présentant la situation d'accueil en Italie), malgré les mesures mises en oeuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes – lui offrant ainsi unabri-, ou qu'il ne sera pas contraint de dans des conditions extrêmement difficiles – les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées-, le temps de l'examen de la demande d'asile. Les circonstances que la situation de l'Italie n'est pas comparable à celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M.S.S, ainsi que le souligne la partie défenderesse dans sa décision et à l'audience, ne permet pas d'énervé ce constat. »

(Vrije vertaling: Er is vastgesteld (Ndlr...) dat, alhoewel maatregelen genomen worden door de Italiaanse regering, het absoluut niet gewaarborgd is dat ieder asielzoeker die in Italië belandt, zal aangenomen worden door de Italiaanse autoriteiten – en hem een dak verschaffen – of dat hij niet verplicht zal worden, in uiterst moeilijke omstandigheden – de maximum mogelijkheden van de opvang centrum zijnde regelmatig overschreden –, de tijd nodig voor de behandeling van zijn asielaanvraag. De omstandigheid dat de situatie in Italië niet vergelijkbaar is met Griekenland zoals onderzocht door de

EHRM in de zaak M.S.S., zoals verwerende partij het onderlijnt in haar beslissing en op zitting, doet geen afbreuk van deze vaststelling);

Dat de vaststelling van verwerende partij "dat met behulp van de middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen. Op dit ogenblik zijn elf dergelijke opvangstructuren operatief (...). Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten voor een korte of gemiddelde termijn tot plaatsen in de reguliere opvang beschikbaar zijn" hieraan niets verandert;

Dat het AIDA rapport waarop verwerende partij zich baseert dit gegevens nuanceert omwille, o.a. de aanhoudende instroom van vluchtelingen, de structurele tekortkomingen i.v.m. de kwaliteit van de opvangcondities in de Italiaanse centrum in het algemeen en dat deze projecten maar tijdelijk zijn¹⁰;

Dat de tijdelijke karakter van deze projecten niet betwist is door verwerende partij;

Dat aangezien deze opvangcentra geen langdurige (hoor hiermee, de duur van de asielprocedure) opvang voorzien, heerst de vraag waar en hoe de asielzoekers van een opvang en onthaal zullen kunnen genieten één maal ze deze centrum moeten verlaten;

Dat Italië, en ten gevolge verwerende partij, daar geen antwoord voor heeft;

Dat er dus een reële risico bestaat dat verzoeker niet opgevangen wordt, in omstandigheden die overeenkomen zowel met de vereisten van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest, als met de vereisten van de Europees rechtstelsel inzake de rechten van asielzoekers, als ze in Italië word overgebracht;

8.

Overwegende dat, ten zevende, verwerende partij zijn beslissing, o.a. staat op het AIDA rapport¹¹;

Dat verzoekster van mening is dat verwerende partij een partijdige en gedeeltelijke lezing doet van het rapport;

Dat, alhoewel, de Europees Fonds voor Vluchtelingen Italië geholpen heeft ivm bepaalde opvangcentrums (nl. in het kader van de verwachte "hotspots"), dit in geen geval een structureel antwoord brengt aan de vele tekortkomingen van de asielprocedure en opvang- en onthaalvoorzieningen in Italië waarmee Italië trotseert;

Dat er in het rapport, o.a. te lezen is dat "Moreover, CIR reported very worrying information about a group of 16 Gambians who were immediately shifted from the Lampedusa "hotspot" to a detention centre in Caltanissetta, with a deportation procedure already underway. 'This call into question whether they were effectively granted the possibility to apply for asylum and whether there will be a group approach, and all those coming from a country which is not either Syria or Eritrea will be automatically deported'. At the beginning of November 2015, CIR and other organisations belonging to the National Asylum Round Table sent a letter to the Minister of the interior asking to meet him express serious concerns on the bad practices adopted by the Italian police but no answer was received so far. These practices of dubious constitutional legitimacy were adopted concurrently with the implementation of the "hotspot" approach by the police together with Frontex personnel. Among the bad practices are:

- Limitation of access to the asylum procedure for specific nationalities, mainly West Africa,
- Hundreds of people notified with a rejection / expulsion order in the identified "Hotspot" areas. Most of them were not detained in detention and expulsion centres, due to lack of places available in CIE's,
- Migrants received none or inadequate information on the procedure applied, or on the possibility to make an asylum request, or on the possibility and modalities to lodge an appeal,
- No access to NGOs nor to the UNHCR"¹²;

Dat het rapport ook benadrukt dat, alhoewel op papier iedere asielzoeker het recht heeft bijgestaan te zijn van een tolk in het kader van zijn asielaanvraag, "In practice there are not enough interpreters available and qualified in working with asylum seekers during the asylum procedure"¹³;

Dat met betrekking tot het nodige aanstellen van een pro deo advocaat voor de asielzoekers die in beroep zouden moeten gaan tegen een jegens hem genomen beslissing, onderlijnt het rapport dat: "The law specifies that in case of income acquired abroad, the foreigner needs a certification issued by the consular authorities of their country of origin. However, the law prescribes that if the person is unable to obtain this documentation, he or she may alternatively provide a self-declaration of income. In this regard, during the last years there has been a worrying trend developed by the Rome Bar Council which has adopted the practice to systematically require an official certification of the income released by the consular authorities of the country of origin of the asylum seeker concerned in order to guarantee their access to the gratuito patrocinio. As highlighted by UNHCR and several NGOs, taking into consideration that in the majority of cases the persecution of asylum seekers is perpetrated by the authorities of their country of origin, and thus that the persons concerned are in most cases unable to present themselves to the consular authorities to obtain the certification of their income, the practice adopted by the Rome Bar Association prevents many applicants from having access to free legal aid";

Dat artikel 6 van de EVRM het recht tot een eerlijk proces waarborgt;
 Dat artikel 13 het recht tot een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt;
 Dat artikel 6 juncto artikel 13 van het EVRM inhouden dat ieder asielzoeker de recht heeft om bijgestaan te zijn door een advocaat gedurende zijn asielprocedure om zijn rechten te waarborgen;
 Dat om deze recht te eerbiedigen, het aanstellen van pro deo advocaat daadwerkelijk moet zijn, en dit zonder de voorwaarden van een “official certification of the income released by the consular authorities”;
 Dat deze voorwaarde de toegang tot een pro-deo advocaat ernstig aantast;
 Dat, zoals het rapport het bevestigt, de Dublin returnees meestal in Rome of Milaan aankomen eenmaal de overdracht uitgevoerd wordt¹⁴;
 Dat verzoekster een reëel risico loopt om, in geval van een negatieve beslissing genomen door de asielinstanties in Italië, geen toegang te hebben tot de rechtbank omwille het niet aanstellen van een pro-deo advocaat;
 Dat dit een schending vormt van haar fundamentele rechten zoals bepaald in artikelen 6 en 13 van het EVRM;
 Dat het risico van een schending van deze fundamentele rechten niet nauwkeurig werd onderzocht door verwerende partij;
 Dat met betrekking tot de situatie van de Dublin Returnees, het rapport expliciet verklaart “The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to the reception system, which is however, a problem common for all asylum seekers”¹⁵;
 Dat bovendien, ivm met de onthaal- en opvangvoorzieningen in Italië, het rapport bevestigt dat, “According to the practice recorded until end of September 2015, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and the “fotosegnalemento” (fingerprint), they may access accommodation centers only after their formal registration (“verbalizzazione”). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleep on the streets”¹⁶;
 Dat, meer bepaald met de opvang- en onthaalvoorzieningen van de Dublin Returnees, verwerende partij verwijdt mee te delen dat “a further distinction is deemed necessary depending on whether the returnee had already enjoyed the reception system while he or she was in Italy or not”¹⁷;
 Dat het rapport vervolgt en verklaart: “If returnees had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centers (CARA or SPRAR). Due to lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is – in most of the cases – too long, however. (...). If returnees, who have already been granted a form of protection, had already enjoyed the reception system when they were in Italy, they have no more right to be accommodated in CARA. However they may be accommodated in these centres in case places are available to allow them to restart the administrative procedure to obtain a permit of stay”¹⁸;
 Dat verwerende partij deze vraag niet heeft gesteld in verzoeker en dat nergens in de bestreden beslissing referentie wordt gedaan naar de periode dat verzoekster in Italië zou verbleven zijn;
 Dat bovendien, “CARA do not all offer the same reception services. Their quality of assistance varies between facilities and sometimes fails to meet adequate standards, especially regarding the provision of legal and psychosocial assistance”;¹⁹
 Dat de overbevolking in de centra, voornamelijk in de CARA, bevestigt is door het rapport, alsook het gebrek aan de nodige materiële voorzieningen²⁰;
 Overwegende dat er duidelijk blijkt uit de hierboven – letterlijke – hernomen passages van het rapport naar de welke verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing, dat, zowel de asielprocedure als de opvang- en onthaalvoorzieningen in Italië, de Internationale en Europese vereisten inzake de rechten van een (kandidaat)vluchteling niet eerbiedigt zijn (o.a., Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut der vluchtelingen, de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, het EVRM, de EU-Handvest, ...);

9.

Overwegende dat, ten laatste, een tegenstrijdigheid bestaat in de bestreden beslissing die, enerzijds beweert dat de asielprocedure van verzoekster en haar opvang in Italië zullen overeenkomen met de Europese vereisten, en anderzijds, erkent dat Italië geconfronteerd is met verschillende tekortkomingen;
 Dat België verplicht is, overeenkomstig artikel 3.2 van de Dublin III verordening, de asielaanvraag van een kandidaat-vluchteling te behandelen indien “het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat

systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de

Dat het verwijderen van verzoekster problemen kunnen opwerpen ten aanzien van artikel 3 EVRM, en ten gevolge België verantwoordelijk kan stellen in geval er gegronde redenen zijn om waar te nemen dat ze blootgesteld zal zijn aan vernederende en onmenselijke behandelingen in Italië (in die zin, RvV, arrest 159.072, d.d. 21 december 2015, p.6);

Dat "Het EHRM heeft reeds beoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66)"21;

Dat "De Raad is dan ook van oordeel dat in casu er niet zonder meer - op grond van algemene informatie die geen uitsluitel geeft - van kan worden uitgegaan dat verzoeker de door de Italiaanse wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen. Mede gelet op het rigoureuze en individuele onderzoek dat had moeten worden gevoerd (EHRM 4 november 2014, Tarakhel t. Zwitserland, § 118) naar het risico dat verzoeker loopt om (opnieuw) in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, is de Raad van oordeel dat het gevoerde onderzoek in casu niet volstaat. Dit klemmt des te meer nu de Italiaanse autoriteiten geen teken van leven hebben

gegeven naar aanleiding van het terugnameverzoek door de Belgische overheid en zij dus op dat vlak ook geen enkele garantie hebben geboden"22;

Dat Uw Raad dus van oordeel is dat het onderzoek van de Belgische Staat, omwille de risico dat betrokkene had om in een situatie die artikel 3 EVRM schendt te belanden, niet grondig genoeg was;

Dat, « Selon la jurisprudence du C.C.E, qui fait le lien entre les jurisprudences Tarakhel c. Suisse et A.M.E c. Pays-Bas de la Cour européenne des droits de l'homme, si tout renvoi Dublin vers l'Italie ne constitue pas un traitement inhumain et dégradant contraire à l'article 3 de la C.E.D.H. (sauf, conformément à Tarakhel, en a de particulière vulnérabilité et sans garanties individuelles d'accueil), la situation délicate et évolutive en Italie suppose un examen rigoureux de la situation de l'accueil à l'arrivée en Italie et une grande prudence dans autorités. A défaut, le transfert doit être suspendu, ou même annulé »23 ;

(Vrije vertaling: Volgens de rechtspraak van de RvV, die het band doet tussen de rechtspraak Tarakhel ./ Zwitserland en A.M.E. ./ Nederlands van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, als ieder overdracht naar Italië niet een onmenselijke en vernederende behandeling is tegenstrijdig met artikel 3 EVRM (behoudens, overeenkomstig met Tarakhel, het geval van uiterst kwetsbaarheid en zonder individuele waarborgen van opvang), de voorzichtige en evolutieve situatie in Italië veronderstelt een accurate onderzoek van de opvang voorziening bij aankomst in Italië en een grote voorzichtigheid van de autoriteiten. Is het niet het geval, dan moet de overdracht geschorst, of zelf nietig verklaard zijn)

Dat verzoeker, als alleenstaande vrouw, enerzijds, de risico loopt om in een overbevolkte opvang centrum te landen waar mannen en vrouwen samen opgehoopt zijn zonder toegang tot een minimum intimiteit, en een gegronde vrees heeft voor fysieke aantasten en/of aanrakingen, en anderzijds, omwille het gebrek aan opvang- en onthaalvoorziening in Italië, het risico loopt om op straat te beëindigen waar vrouwen in de mensenhandel en hoererij mogelijks landen;

Dat als alleenstaande vrouw, kandidaat-vluchteling, verzoekster een uiterst kwetsbaar profiel heeft;

Dat verwerende partij geen enkel waarborg heeft geëist en verkregen van Italië, de welke zelf niet aan het verzoek tot overname d.d. 6.11.2015 heet geantwoord;

Dat in huidige omstandigheden, ieder overdracht naar Italië een onmenselijke en vernederende behandeling is tegenstrijdig met artikel 3 EVRM, kan vormen;

Dat verwerende partij, ten gevolge, alsmede omwille de algemene asielprocedure- en opvangvoorzieningen tekortkomingen in Italië, toepassing had moeten doen van artikel 3.2. van de Dublin III verordening;

Dat Uw Raad beoordeelde dat "En effet, tenant compte de la situation particulière que connaît actuellement l'Italie et dont le Conseil ne peut ignorer l'existence, s'agissant d'un fait de notoriété publique, il convient que la partie défenderesse procède de manière sérieuse et rigoureuse à un nouvel examen actualisé des conditions effectives d'accueil des demandeurs d'asile, en l'espèce", en ten gevolge, de nietig verklaring en de schorsing van de in die zaak bestreden beslissing heeft bevolen;

(Vrije vertaling: Inderdaad, rekening houdende met de uitzonderlijke situatie die heerst in Italië en waarvan de Raad niet onkenlijk is aangezien het een feit van publieke kennis is, hoeft verwerende partij overgaan tot een nieuw nauwkeurig en serieus, geactualiseerde onderzoek van de effectieve opvangvoorzieningen voor asielzoekers, zoals in huidige zaak);

Dat verwerende partij artikel 3 van het EVRM en het artikel 4 van de EU-Handvest schenden in geval ze de bestreden beslissing in het kader van de Dublin III verordening procedures uitvoert;
Dat de bestreden beslissing nietig verklaard moet worden en de uitoefening ervan geschorst zijn;

b) Stuk 2 van het middel: schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij

1.

Overwegende dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 de formele motiveringsplicht van tegenpartij bepalen;

Dat artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat alle administratieve beslissingen met reden omkleed zijn;

Dat de motivering verzoeker moet toelaten de reden(en) te begrijpen, zowel in feiten als in rechte, van de maatregel die tegenover hem wordt genomen;

Dat de wet van 29 juli 1991 de formele motiveringsplicht verstrengt;

Dat de studie van UNHCR "Beyond the proof - Credibility Assessment in EU Asylum Systems" stelt dat de individuele en contextuele omstandigheden in overweging genomen moeten worden bij het onderzoek van elke asielaanvraag;

Dat door de formele (of uitdrukkelijke) motivering "worden deze redenen veruitwendigd door ze uitdrukkelijk in de beslissing zelf op te nemen"²⁴;

Dat de bestreden beslissing dient niet op alle rechtsmiddelen te antwoorden, maar wel, ten minste, op de determinerende;

Dat de determinerende rechtsmiddelen of motieven diegene zijn die hoofdzakelijk de beslissing schragen;

Dat de motieven van de beslissing voldoende draagkrachtig moeten zijn;

Dat de motieven van de beslissing steun moeten vinden in het administratief dossier van de tegenpartij en op de bekende feiten van de zaak;

Dat in geval de motieven in de bestreden beslissing geen steun vinden in het dossier, dan moet de motivering als onvoldoend beschouwd worden ²⁵;

Dat verwerende partij zich niet kan tevredenstellen door de verklaringen van betrokkene af te wijzen op basis van louter subjectieve appreciatie;

2.

Overwegende dat verwerende partij schrijft: "Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk te maken dat in haar geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest" (beslissing p. 2);

Dat het bewijslast rust op beide partijen;

Dat verweerder, in de bestreden beslissing schrijft: "De betrokkene gaf tijdens haar verhoor aan bezwaren te hebben tegen een overdracht naar Italië";

Dat verzoekster dus degelijk heeft verklaard dat voor bepaalde redenen een overdracht naar Italië voor haar niet mogelijk was;

Dat verweerder deze redenen niet herneemt in de bestreden beslissing;

Dat de door verzoekster gegeven redenen, in het kader van een Dublin III verordening procedure, uiterst belangrijk zijn om te kunnen beoordelen over een overdracht naar de verzochte lidstaat mogelijk is of niet, en om daarna de nodige controle te kunnen uitoefenen over de genomen beslissing en, indien nodig zoals in casu, een beroep in te dienen;

Dat verweerder de plicht heeft deze mee te delen in de bestreden beslissing;

Dat dit niet werd gedaan;

Dat ten gevolge verzoekster niet in de mogelijkheid is om te weten hoe en waarom verwerende partij deze door verzoekster verklaarde feiten en/of omstandigheden heeft beoordeeld;

Dat ten gevolge verzoekster niet in de mogelijkheid is om de redenering en motivatie van verweerder te kennen m.b.t. de door verzoekster ingeroepen omstandigheden waarvoor ze niet in Italië kan teruggestuurd worden;

Dat dit een schending vormt van de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de administratieve handelingen die op verweerder last;

Dat dit tevens een schending vormt van artikel 6 juncto artikel 13 van het EVRM die het recht tot een daadwerkelijke rechtsmiddel en een het recht tot een eerlijk proces waarborgen;

Dat, inderdaad, in geval de bestreden beslissing niet alle gegevens meedeelt op basis van de welke een administratieve instantie een beslissing neemt tegenover een persoon, dan is die persoon in de onmogelijkheid te weten of die beslissing in feiten en in rechten gestaafd en legaal is, en ten gevolge, niet in staat is om met kennis van zaken, zijn rechten te laten gelden voor de bevoegde rechtbank;

3.

Overwegende dat verwerende partij de plicht heeft om zich nauwkeurig en grondig te informeren over de situatie in het land waarvan verzoekster afkomstig is en, in casu, het land waar verwerende partij beslist om verzoekster te terug te sturen;

Dat de ellendige situatie van de asielzoekers in Italië algemeen bekend is, wat door de rechtspraak, zowel van Uw Raad, als van de EHRM, bevestigd is en dat verwerende partij niet kan ontkennen;

Dat het louter feit dat verzoekster samen met haar moeder, zus en nicht terug gestuurd zou worden naar Italië (aangezien een verzoek tot overdracht voor hen ook gericht werd aan de Italiaanse instanties, de welke aan deze ook geen antwoorden hebben gegeven) niets aan de ernstige situatie in Italië veranderd, noch een waarborg zou zijn dat verzoekster niet aan een door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest verboden behandelingen, zal lijden;

Dat in zulke omstandigheden, verwerende partij niet toegelaten is, de bestreden beslissing te motiveren wegens het feit dat “Behalve de moeder, de zus en nicht die de betrokkene tijdens haar asielaanvraag vergezelden, verklaarde de betrokkene geen andere in België verblijvende familieleden te hebben. We benadrukken dat betrokkene bij overdracht naar Italië vergezeld zal worden door haar in België verblijvende moeder, zus en nicht aangezien ook voor hen een overnameverzoek aan Italië werd gericht, waarbij Italië met toepassing van artikel 22(7) ook voor hen de verantwoordelijke lidstaat werd. (...) We wensen ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijke ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijk of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van de EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die en schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van de EU-Handvest”;

4.

Overwegende dat, verwerende partij beweert “De Italiaanse instanties zullen haar asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledige en gedegen onderzoek van haar aanvraag” (bestreden beslissing p. 2);

Dat deze bewering op geen enkele engagement, noch waarborg van de Italiaanse instanties gestaafd is; Dat de Italiaanse instanties nooit een antwoord hebben gegeven aan het verzoek tot overname d.d. 6.11.2015;

Dat niets bewijst dat ze vandaag de dag zelf op de hoogte zijn van de mogelijke overdracht van verzoekster;

Dat ten gevolge niet beweert kan zijn dat de nodige maatregelen zullen genomen worden, in Italië, opdat verzoekster op een menswaardige wijze opgevangen zal worden en dat haar asielaanvraag behandeld zal worden conforme de Europese vereisten;

Dat, bovendien, de bronnen opgesomd in het eerste stuk van het enig middel van huidig beroep, de vele structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvang van kandidaten-vluchtelingen en migranten in Italië bevestigen;

Dat verwerende partij niet is toegestaan te beweren dat “De Italiaanse instanties zullen haar asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledige en gedegen onderzoek van haar aanvraag”;

Dat, zelf al zou verwerende partij enig waarborg gekregen hebben van de Italiaanse autoriteiten, dan noch is verwerende partij niet toegestaan zulke beweringen te uiten aangezien het algemeen bekend is dat de Italiaanse autoriteiten onmachtig zijn tegenover de huidige toestroom van migranten en alle gevolgen ervan;

Dat er voldoende werd bewezen dat Italië niet in staat is haar plichten inzake de asielprocedure en de opvang van asielzoekers te eerbiedigen;

Dat de vele en ernstige tekortkomingen in Italië bevestigd is in de rechtspraak, zowel van Uw Raad, als van het EVRM of nog van de Raad van State te Nederland en het administratieve rechtbank te Nante (Frankrijk);

Dat de bewering “De Italiaanse instanties zullen haar asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledige en gedegen onderzoek van haar aanvraag van verwerende” van tegenpartij als nietig beschouwd moet worden;

5.

Overwegende dat, verzoekster benadrukt dat “In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991,

Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). De kernvraag in deze zaak is de vraag of de verzoekende partij bij een overdracht naar Italië zal belanden in een situatie in strijd met artikel 3 van het EVRM ingevolge de inadequate opvangmogelijkheden aldaar” (RvV, arrest 138.525, 13.02.2015, § 2.3.2.3, p. 16.);

Dat op het moment van de genomen beslissing, verwerende partij de ellendige situatie van de asielzoekers in Italië niet ontkende, of niet mocht ontkennen aangezien het algemeen bekend is²⁶;

6.

Overwegende dat voor al die redenen, verwerende partij haar uitdrukkelijke motiveringsplicht schendt; Dat inderdaad, de bestreden beslissing strijdig is met de algemeen bekende situatie van de asielzoekers in Italië en met de informatie waarnaar verwerende partij verwijst, o.a. het AIDA rapport van december 2015;

Dat de bestreden beslissing geen steun vindt, noch in het administratief dossier, noch in de vele beschikbare informatie, noch in de rechtspraak van Uw Raad en van de EHRM;

Dat ten gevolge, verzoeker niet in staat is te begrijpen, zowel in feiten als in rechten, waarom verwerende partij de bestreden maatregelen tegenover haar heeft genomen;

Dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht van verwerende partij, zoals bepaalt in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandeling, schendt en, ten gevolge, vernietigd moet worden, en de uitvoering ervan, geschorst zijn;”

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoekende partij beroept zich verder op een voorgehouden “gebrek aan privacy”.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris naliet in de bestreden beslissing mee te delen welke redenen verzoekende partij tijdens het verhoor had aangehaald om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk bepaalt dat verzoekende partij bezwaar had tegen een terugkeer naar Italië, en bovendien expliciet weergeeft welke reden

verzoekende partij daarbij opgaf: “Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat ze België verkoos omdat het een veilig land is en haar dochters geen hoofddoek willen dragen, wat volgens haar in België mogelijk is, in tegenstelling tot Bagdad. De betrokkene gaf tijdens haar verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Italië, omdat ze in België wil blijven. Ze specificeerde dat België een vrij land is en ze zich hier goed voelt.”

Deze motivering stemt overeen met de door verzoekende partij afgelegde verklaringen, zoals die blijken uit het administratief dossier.

De beweringen van verzoekende partij als zou de formele motiveringsplicht geschonden zijn omdat de bezwaren van verzoekende partij niet zouden zijn weergegeven in de bestreden beslissing, missen dan ook feitelijke grondslag en lijken te berusten op een onvolledige lezing van de bestreden beslissing.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt inderdaad genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij inzicht verschaft in de beweegredenen van de gemachtigde van de Staatssecretaris en aldus volstaat om haar toe te laten een nuttigheidsafweging te maken in het licht van een mogelijk beroep.

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat aan verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden betekend.

De verzoekende partij voert aan dat zij als asielzoeker in het kader van de Dublin III-Verordening tot een kwetsbare groep behoort, omdat asielzoekers in het kader van de Dublin III-verordening in Italië systematisch blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM. Zij zou zelf ook tot een specifiek kwetsbare groep behoren, omwille van haar situatie als alleenstaande "jonge" vrouw.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verder laat de verweerder gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende

partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer het slachtoffer zou worden van een in art. 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“xxxx”

Zie in dezelfde zin:

“De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de verwijzing naar enkele internationale rapporten in haar verzoekschrift in se de motivering in de bestreden beslissing niet weerlegt daar verwerende partij zich duidelijk bewust is van tekortkomingen in de opvang in Italië eraan toevoegende dat de Italiaanse autoriteiten hier niet onverschillig tegenover staan en trachten deze problematiek het hoofd te bieden.

Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing duidelijk aangeeft dat uit rapporten blijkt dat de Dublin-III-overgedragenen ... waaronder verzoekende partij ressorteert — voorwerp uitmaken van het Europees Fonds voor Vluchtelingen. Dit Fonds betreft een creëren van opvangcapaciteit specifiek gericht op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen. Verzoekende partij bevestigt dit in haar citaat uit het AIDA-rapport in haar verzoekschrift waarin het volgende wordt gesteld: *teciurende de laatste jaren weiden er tijdelijke opvangcentra opgericht voor personen die worden overgedragen naar Italië op grond van de Dublin Verordening. Het betreft echter een tijdelijke opvang, die duurt totdat hun juridische statuut duidelijk is of indien zij behoren tot een kwetsbare groep totdat een alternatieve opvang is gevonden. Deze centra weiden opgericht dankzij de steun van het Europese Vluchtelingenfonds. De opmerking van verzoekende partij dat het aantal overgedragenen in 2012 3.893 bedroeg en de capaciteit van voormelde opvang slechts 443 doet geen afbreuk aan de door verzoekende partij zelf geciteerde tekst daar deze duidelijk voorziet in een doorschuifstelsel. Verzoekende partij toont niet aan dat voor wat haar persoonlijk betreft zij door de Italiaanse autoriteiten niet correct zou worden opgevangen.*..

2.5.2.3. Prima rade toont de verzoekende partij geen schending aan artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 4 en 19 van het Europees Handvest en lijkt zij bijgevolg geen verdedigbare grief in de zin van artikel 13 van het EVRM aan te voeren.” (R.v.V. nr. 149 184 van 6 juli 2015).

De verzoekende partij betwist de motivering van de bestreden beslissing, waar overwogen wordt dat zij geen kwetsbaar profiel heeft. De verzoekende partij verwijst in haar middel naar het arrest TARAKHEL van 4 november 2014 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaruit zou blijken dat de overdracht van asielzoekers naar Italië met de grootste voorzichtigheid moet gebeuren.

Verweerder laat evenwel gelden dat verzoekende partij er middels haar kritiek allerm minst in slaagt om afbreuk te doen aan de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat de verzoekende partij an sich geen kwetsbaar profiel heeft.

Verzoekende partij maakt dit kwetsbaar profiel niet aannemelijk.

Betreffende het arrest TARAKHEL v. Zwitserland motiveerde de gemachtigde als volgt:

“Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1953 geboren vrouw met volwassen kinderen. Wat haar gezondheidstoestand betreft, gaf de betrokkene aan dat ze problemen heeft met haar suikerspiegel en haar bloeddruk en dat ze op 50 à 51 jarige leeftijd geopereerd werd aan haar hartklep. De betrokkene verklaarde verschillende soorten medicatie te nemen. We dienen evenwel op te merken dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht om de gegrondheid van haar beweringen te beoordelen en die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht

zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid.”

Waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest TARAKHEL, toont zij geenszins aan dat de feitelijke omstandigheden die aan de basis van voornoemd arrest liggen, vergelijkbaar zijn met deze van onderhavige casus.

Immers, de zaak TARAKHEL wordt gekenmerkt door volgende elementen:

- De zaak betreft een Afghaans gezin met zes minderjarige kinderen;
- De familie TARAKHEL verklaarde voor hun vertrek uit Italië te hebben verbleven in een CARA (Centro di Accoglienza per Richiedenti Asilo), waar zij gewelddadige incidenten zouden hebben meegemaakt;
- Het EHRM stipte aan dat uit verschillende voorgelegde rapporten bleek dat de normale opvangsystemen in Italië (CARA en SPRAR), waarbinnen de familie TARAKHEL zou worden opgevangen, overbevolkt zijn, met daarmee gepaard gaande problemen van promiscuïteit, geweld en gebrekkige hygiëne;
- De familie TARAKHEL had een kwetsbaar profiel, nu er verschillende minderjarige kinderen deel uitmaken van het gezin;
- De familie TARAKHEL zou in Italië worden opgevangen binnen de normale opvangsystemen;
- De Zwitserse overheid was, rekening houdend met de tekortkomingen van het Italiaanse systeem, onvoldoende nagegaan of de opvangstructuur- en voorwaarden in Italië

14/26

aangepast zouden zijn aan de leeftijd van de kinderen en of de eenheid van het gezin zou worden gewaarborgd.

Deze omstandigheden verschillen fundamenteel van het geval van verzoekende partij, dat wordt gekenmerkt door volgende elementen:

- De verzoekende partij is een alleenstaande 62-jarige vrouw, en geenszins een jonge vrouw, zoals verzoekende partij poogt aannemelijk te maken;
- De verzoekende partij heeft niet verklaard het slachtoffer te zijn geworden van een incorrecte behandeling in Italië;
- De verzoekende partij heeft geen kwetsbaar profiel;
- De verzoekende partij verklaarde gezondheidsproblemen te hebben, doch er niet in slaagt om attesten of andere elementen naar voor te brengen die de gegrondheid van haar beweringen staven, terwijl zij hier wel degelijk de mogelijkheid toe had;
- Bezorgdheden omtrent minderjarige kinderen zijn niet aan de orde, terwijl verzoekende partij zich niet beroept op een gezinseenheid.

Deze rechtspraak van het EHRM kan dan ook niet naar analogie op de situatie van verzoekende partij worden toegepast.

Terwijl uit het door verzoekende partij aangehaalde “rapport” niet kan worden afgeleid dat alleenstaande vrouwen zonder meer een bijzonder risico lopen, aangezien de verzoekende partij zich hiervoor beroept op een persartikel (RTBF, Info, “Prostitution et trafic d’êtres humains: des femmes fuient dans un champ en Italie”, 17 december 2015). Er kan aan een persartikel geenszins dezelfde waarde gehecht worden als aan een rapport van een internationaal gezaghebbende instantie, zoals de rapporten waarop de gemachtigde van de Staatssecretaris zich steunt in de bestreden beslissing. Uit de rapporten gevoegd in het administratief dossier blijkt nergens dat er voor alleenstaande “jonge” vrouwen een veralgemeend specifiek risico zou bestaan bij een terugkeer naar Italië.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet aangenomen worden.

De verzoekende partij uit verder tal van algemene beschouwingen aangaande de toepassing van art. 3 EVRM, en stelt vervolgens dat geen rekening zou zijn gehouden met (negatieve) internationale rapporten en de door haar afgelegde verklaringen.

De verzoekende partij laat evenwel na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in zijnen hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Italië doch zij weerlegt hiermee de terechte motieven van de bestreden beslissing geenszins.

De verweerder benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Italië.

De vraag die aan verzoekende partij werd gesteld, is nochtans voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat verzoekende partij afdoende de kans heeft gekregen om alle concrete informatie die zij ter zake ter beschikking had, te doen gelden. Letterlijk werd aan verzoekende partij gevraagd:

“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement), zouden rechtvaardigen?”

Verzoekster antwoordde daarop:

“Ik wil hier blijven, België is een vrij land.”

Verder werd er gevraagd:

“Indien u naar Italië zou moeten is dit een probleem?”

Verzoekster antwoordde daarop:

“Ik voel me hier goed, ik wil hier niet weg.”

Voormelde uitspraken van verzoekende partij wijzen geenszins op een risico op omstandigheden zoals voorzien door artikel 3 EVRM. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging is terecht van oordeel dat *“De loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven is onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.”*

Verzoekende partij, die in het verleden geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië en nu zal worden overgedragen in het kader van de Dublinverordening, maakt geenszins aannemelijk dat zij in Italië geen gepaste opvang zou genieten. Op geen enkele manier weerlegt verzoekende partij de terecht motieven dienaangaande.

Zie ook:

“Zonder enigszins te stellen dat het begrip kwetsbaarheid moet worden verengd tot het hebben van kinderen, merkt de Raad op dat de raadsman, ter zitting gevraagd naar eventuele andere elementen van kwetsbaarheid van verzoeker, enkel het feit aanstipte dat het om een asielzoeker gaat. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog laat gelden dat hij in Italië niet mag werken, geen Italiaans kent en geen familie heeft, stelt de Raad vast dat dit evenzeer voor België geldt. Het indienen van een verzoek tot internationale bescherming geeft verzoeker in België evenmin de mogelijkheid tot werken, verzoeker haalt niet aan een van de landstalen te kennen, noch hier familie of kennissen te hebben.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde een zorgvuldig onderzoek heeft gedaan naar de algemene situatie in Italië en de specifieke situatie van verzoeker. Zo verwijst de gemachtigde in de bestreden beslissing uitgebreid naar rapporten die aannemelijk maken dat ook Dublin-terugkeerders die nooit eerder een asielaanvraag in Italië indienden, een asielaanvraag kunnen indienen en dezelfde rechten hebben als andere asielzoekers. Gezien verzoeker geen enkel ander element heeft aangehaald dat kan wijzen op enige kwetsbaarheid, behalve het feit dat hij asielzoeker is, kan de Raad in casu niet volgen dat de gemachtigde, naast dit voormeld zorgvuldig onderzoek, ook nog bijkomende individuele garanties had moeten vragen omtrent de opvangmodaliteiten en hieromtrent uitdrukkelijk had moeten motiveren.

Zowel conform het arrest Tarakhel als conform de AME-beslissing kunnen het aangehaalde feit asielzoeker te zijn enerzijds en de te verwachten gevolgen bekeken vanuit zijn materieel, lichamelijk of psychologisch perspectief anderzijds niet volstaan om aan te riemen dat verzoeker, in geval van overdracht aan Italië, een voldoende reëel en imminent risico op ontbering in de zin van artikel 3 van het EVRM heeft” (R.v.V. nr. 143 014 van 13 april 2015, onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Vervolgens houdt de verzoekende partij voor dat er ernstige twijfels kunnen worden weerhouden nopens de bereidheid van Italië om de asielaanvraag op een ernstige wijze te behandelen. Ter ondersteuning wordt verwezen naar het niet antwoorden op het overnameverzoek door Italië.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat het stilzwijgend akkoord er toe zou leiden dat de asielaanvraag van de verzoekende partij niet ter dege zou worden onderzocht.

Terwijl de in casu bestreden beslissing werd genomen op grond van de toepasselijke bepalingen van de Dublin III-Vo.

Door de Italiaanse overheid werd niet geantwoord op het verzoek van 06.11.2015, zodat de Belgische overheid per schrijven kennis gaf aan Italië van het tussengekomen stilzwijgend akkoord tot overname (tacit agreement).

Dit geheel conform art. 22.1 en 22.7 van de Dublin III-Verordening, waar wordt bepaald:

“1. De lidstaat die om overname wordt verzocht, verricht de nodige naspeuringen en reageert op het verzoek tot overname van een verzoeker binnen twee maanden nadat hij het heeft ontvangen.

...

7. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden en van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, staat gelijk met aanvaarding van het overnameverzoek en houdt

de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.”

Bijgevolg zijn de Italiaanse autoriteiten actueel bevoegd om de asielaanvraag te behandelen.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, is Italië zich daar wel degelijk van bewust, nu zij het overnameverzoek hebben ontvangen en weten dat door hun stilzwijgen er een tacit agreement tot stand is gekomen, terwijl bovendien in de bestreden beslissing werd gewezen op het feit dat de Italiaanse autoriteiten 7 dagen op voorhand in kennis zullen worden gesteld van de overdracht.

Verzoekende partij beweert verder dat zij door een verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan:

- Opvang in overbevolkte opvangcentra zonder privacy en met een reële vrees voor fysieke aanvallen;
- Geen opvang, doordat er te weinig opvangstructuren zijn en opvanginitiatieven zouden worden stopgezet, terwijl er een grote instroom aan asielzoekers en migranten is;
- Geen gegarandeerde bijstand door een tolk en advocaat;
- Onvoldoende onthaal voor Dublin-terugkeerders.

Ter ondersteuning van haar kritiek legt zij verscheidene rapporten en newsletters voor:

- M. LYS, “Au dela de l’arrêt Tarakhel: le Conseil du contentieux des Etrangers impose une analyse individuelle et approfondie de la situation des demandeurs d’asile renvoyés en Italie, indépendamment de la vulnérabilité de son profil”, in Edem, januari 2015;
- Le rapport de la commission extraordinaire du Sénat en Amnesty International
- Michela Morroi, “Le traitement des demandeurs d’asile en Italie”, *Hommes et migrations*, n° 1300 (2012/6), pp 72-82;
- CoE PACE Doc.13531, *Rapport l’arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes*, 9 juni 2014.
- Swiss Refugee Council, SFH-OSAR, “Reception conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees”, Oktober 2013.
- CoE PACE, *Résolution 2000 (2014), L’arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes*, 26 juni 2014.

- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), “UNHCR’s Statement re PACE Recommendation & Resolution on large-scale arrival of mixed migratory flows on Italian Shores”, 8 juli 2014.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië. De bestreden beslissing verwijst daarbij naar volgende rapporten:

- UNHCR, “UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy”, July 2013
- SFH, “Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden”, Bern, oktober 2013;
- AIDA, “Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, *ECRE Weekly Bulletin*, 30.04.2015;
- Chope Christopher M., “Rapport: l’arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes”, *Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe*, 09.06.2014;
- Italian Council for Refugees (CIR), “Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries”, AIDA, 09.09.2014;
- Maria de Donata; & Daniela Di Rado, “National Country Report: Italy”, AIDA, last updated 29.12.2015.
- “Third resettlement and Relocation forum- Italian Roadmap”, Brussel, 01.10.2015

Ook werd er rekening gehouden met de rechtspraak van het EHRM.

De gemachtigde besluit hieruit dat niet zonder meer en automatisch kan worden gesteld dat asielzoekers in Italië automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld

18/26

wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. De gemachtigde verwijst ook naar relevante en recente rechtspraak van het EHRM die bevestigt dat er in Italië geen situatie aanwezig is waar de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Volgens het EHRM kan de situatie van de opvangstructuren in Italië niet worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Switzerland*, par. 114; EHRM 5 februari 2015, nr. 51428/10, *A.M.E v. Nederland* (beslissing)).

Voorts wijst verweerder erop dat het EHRM zich reeds in talrijke zaken heeft uitgesproken over de asielprocedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers in het kader van de

Dublin Verordeningen naar Italië. Naast in de bestreden beslissing uitvoerig besproken arrest Tarakhel, sprak het Hof zich eveneens uit in de zaken Hussein Diirshi en anderen t. Nederland en Italië (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51377/10, §§ 98-117, 10 september 2013; Halimi t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr.53852/11, §§ 21-25 en §§ 29-36, 18 juni 2013; Abubeker t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr.73874/11, §§ 31-34 en §§ 37-41, 18 juni 2013; Daybetgova en Magomedova t. Oostenrijk (beslissing), nr. 6198/12, §§ 25-29 en §§ 32-39, 4 juni 2013; en Mohammed Hussein t. Nederland en Italië (beslissing), nr. 27725/10, §§ 25-28 en 33-50, 2 april 2013. Ook na het arrest Tarakhel sprak het Hof zich, eveneens in de vorm van een beslissing, nog uit in onder meer de zaak A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015. In al deze beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM.

Verweerder benadrukt dat het EHRM eind juni 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

Met haar betoog, waarbij zij wijst op de tekortkomingen in de asielprocedure, toont verzoekende partij niet aan dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië op heden systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen.

Evenmin komt uit de lezing van de verschillende rapporten in het administratief dossier en de door de verzoekende partij voorgelegde stukken en rapporten prima facie een onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië naar voren.

Uit de bestreden beslissing, de voorgelegde stukken van verzoekende partij en de rapporten in het administratief dossier blijkt dat zich veeleer een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië opdringt en dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Italië.

Verweerder verwijst naar de uitvoerige motieven dientrent in de bestreden beslissing. Verweerder benadrukt nogmaals dat uit de motivering van de in casu bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het onderzoek naar de situatie in Italië niet blind is gebleven voor de tekortkomingen waarmee de asielprocedures in Italië worden geconfronteerd.

Er worden door de Italiaanse overheid terdege tal van inspanningen geleverd om het hoofd te bieden aan voormelde tekortkomingen. Italië heeft ook de nodige praktische maatregelen genomen om te garanderen dat de regelgeving daadwerkelijk geïmplementeerd wordt op het terrein.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft in de bestreden beslissing melding gemaakt van de uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten waarmee Italië wordt geconfronteerd. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is evenwel terecht de mening toegedaan dat dit gegeven niet automatisch betekent dat verzoekende partij na haar overdracht aan de Italiaanse autoriteiten zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld.

Uit de door de gemachtigde geconsulteerde rapporten blijkt dat met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit werd gecreëerd die specifiek gericht is op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen.

Uit recentere publicaties van het ECRE Weekly Bulletin dd. 30.04.2015 blijkt overigens dat naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten nogmaals wordt opgedreven. Tegen begin 2016 zal het in het leven geroepen SPRAR opvangnetwerk 32.000 personen kunnen herbergen.

Indien deze vol zitten, dan worden de mensen naar het vasteland getransfereerd waar ze in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Door de gemachtigde van de Staatssecretaris werd bijgevolg wel degelijk gemotiveerd om welke redenen de voormelde rapporten niet negatief kunnen worden geïnterpreteerd.

Het staat derhalve buiten kijf dat Italië de nodige inspanningen levert om in opvang te voorzien.

Dit wordt ook bevestigd in zeer recente rechtspraak van de Raad:

“Uit het voorgaande blijkt dat een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië zich opdringt en dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Italië. De vergelijking die de verzoeker maakt in zijn verzoekschrift met de M.S.S.-zaak van het EHRM gaat dan ook niet op waarbij verwerende partij nog opmerkt “Uit de door de gemachtigde geconsulteerde rapporten blijkt dat met behulp van het Europees Fonds voor

Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit werd gecreëerd die specifiek gericht is op personen die in het kader van de Dublin-III- Verordening aan Italië worden overgedragen. Uit recentere publicaties van AIDA en het UNHCR blijkt overigens dat naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten het aantal opvangmodaliteiten nogmaals wordt opgedreven’.

3.3.2.7. (...)

Waar verzoeker aangeeft dat uit het AIDA rapport een zekere bezorgdheid blijkt over de slechte omstandigheden in opvangcentra en capaciteit van deze centra gaat verzoeker voorbij aan de verdere motivering in de bestreden beslissing. Verzoeker brengt geen elementen aan die erop wijzen dat de informatie met betrekking tot asielzoekers/Dublinterugkeerders opgenomen in het AIDA rapport, het UNHCR rapport niet actueel of incorrect zou zijn. Uit de desbetreffende informatie blijkt niet dat de opvangstructuren voor asielzoekers/Dublinterugkeerders te kort komen noch dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn of er enigszins aanleiding toe geeft te overwegen dat deze een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de actuele situatie inzake de opvang van asielzoekers. De gemachtigde hield wel degelijk rekening met de recente verhoogde instroom van immigranten verwijzende in de bestreden beslissing naar de informatie met betrekking tot asielzoekers/Dublinterugkeerders opgenomen in het AIDA rapport van 30 april 2015 en het UNHCR rapport van 8 mei 2015. Hieruit blijkt aldus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en de opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van immigranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. De persartikelen die het verzoekschrift aanhaalt hebben betrekking op de opvangcentra voor immigranten die volzet zouden zijn, doch berichten geenszins over de situatie van asielzoekers. In casu kan ook blijken dat de Italiaanse autoriteiten gevraagd hebben verzoekende partij over te brengen naar Noord-Italië en dus bewust de verspreiding van de terugkeerders beogen zoals ook is aangegeven in het AIDA rapport.

(...)” (R.v.V. nr. 148 843 van 30.06.2015)

En ook:

“Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van de verzoeker naar Italië. Het meest recente rapport is het rapport “European Council en Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project ‘Asylum Information Database (Maria de Donato, “Asylum Information Database - National Country Report - Italy, up-to-date tot januari 2015) (hierna: het AIDA-rapport genoemd) en de recente korte verslagen van ECRE, “Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries” van 30 april 2015.

De gemachtigde verwijst ook naar relevante en recente rechtspraak van het EHRM die bevestigt dat er in Italië geen situatie aanwezig is waar de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- er opvangvoorzieningen voor asielzoekers dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Volgens het EHRM kan de situatie van de opvangstructuren in Italië niet worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S (zie EHRM, 4 november 2011, ir. 29217/12, Tarakhel v. Switzerland, par. 114; EHRM 5 februari 2016, nr. 51428/10, A.M.E. v. Nederland (beslissing)).

Voorts wijst de Raad erop dat het EHRM zich reeds in talrijke zaken heeft uitgesproken over de asielpprocedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers in het kader van de Dublin Verordeningen naar Italië. Naast het reeds gemelde arrest Tarakhel, sprak het Hof zich eveneens uit in de Zaken Hussein Diirshi en anderen t. Nederland en Italië (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51-377/10, § 98-117, 10 september 2013; Halimi t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 53852/11, § 21-25 en § 29-36, 18 juni 2013; Abubeker t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 73874/11, § 31-34 en § 37-41, 18 juni 2013; Daybetgova en Magomedova t. Oostenrijk (beslissing), nr. 6198/12, § 25-29 en § 32-39, 4 juni 2013; en Mohammed Hussein t. Nederland en Italië (beslissing), nr. 27725/10, § 25-28 en 33-50, 2 april 2011. Ook na het arrest Tarakhel sprak het Hof zich, eveneens in de vorm van een beslissing, nog uit in onder meer de zaak A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015. In al deze beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM.

Eind juni 2015 bevestigde het EHRM nogmaals dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. (EHRM 30 juni 2015, AS. v. Zwitserland, nr. 39350/13, § 36)." (RvV nr. 178.556 dd. 08.10.2015).

Terwijl uit de motieven van de bestreden beslissing ook blijkt dat de nodige opvangcapaciteiten voorhanden zijn:

"In de recente update van het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato en Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 22.12.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn elf dergelijke opvangstructuren operatief : drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten voor een korte of gemiddelde termijn tot plaatsen in de reguliere opvang beschikbaar zijn (pagina 64, §2 : "They can accommodate a total of 443 Dublin returnees, who are accommodated for a short/medium period on aturnover basis" en pagina 67, §2)). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een

tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Het AIDA-rapport vermeldt dat de verwachting is dat deze initiatieven opnieuw zullen worden gefinancierd (pagina 64, §5).

Indien zou worden opgeworpen dat de opvangstructuren onder druk komen te staan door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CARA/CDA en CPSA)

tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in meer kleinschalige centra in plaats van in de grotere CARA-opvangcentra (pagina 68). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de inspanningen van de Italiaanse instanties vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2)."

De kritiek van verzoekende partij als zouden de opvangprojecten slechts een tijdelijk karakter hebben en aldus niet afdoende waarborg bieden, kan niet worden gevolgd. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht opgemerkt dat "Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Het AIDA-rapport vermeldt dat de verwachting is dat deze initiatieven opnieuw zullen worden gefinancierd (pagina 64, §5)."

De stukken die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift toevoegt en haar uiteenzetting doen evenmin afbreuk aan de conclusie van het EHRM in haar arrest van 30 juni 2015 met nummer 39350/13 waarin het EHRM nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdracht van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

Met het citeren van andere delen uit het onder meer het AIDA- en het ECRE-rapport maakt verzoekster niet aannemelijk dat de bronnen zoals door de gemachtigde aangewend, niet actueel of incorrect zijn of slechts een al te selectieve lezing zouden inhouden.

Uit een lezing van de informatie opgenomen in de door de gemachtigde van de Staatssecretaris aangehaalde rapporten, blijkt niet dat de opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders te lijden hebben onder de verhoogde instroom noch dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn of enigszins aanleiding geeft te overwegen dat deze een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Verweerder leest verder in het AIDA rapport dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een

23/26

opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). In dit kader stipt de gemachtigde aan dat de Italiaanse overheden minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht.

Verweerder wijst er tot slot op dat dat de huidige raadsman van de verzoekster haar kan informeren over de eventueel te nemen stappen in het geval er zich toch problemen zouden voordoen.

Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de gemachtigde voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker zou kunnen behoren tot een kwetsbare groep (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, Tarakhel v. Switzerland, par. 118).

Verzoekende partij voert nog aan dat het voor Dublin-terugkeerders niet mogelijk zou zijn zich te laten bijstaan door een advocaat of tolk.

Ter ondersteuning verwijst verzoekende partij naar het AIDA-rapport, waarin zou te lezen zijn dat er een tekort aan tolken is. Verzoekende partij voert nog aan dat het voor Dublin-terugkeerders niet mogelijk zou zijn zich te laten bijstaan door een advocaat.

Verweerder merkt vooreerst op dat deze grief niet nuttig in verband kan worden gebracht met de aangevoerde schending van art. 3 EVRM.

Zie ook:

“Waar de verzoekende partij voorts aanvoert dat asielzoekers in Italië problemen kennen om zich te laten bijstaan door een advocaat en tolk (...) De verzoekende partij toont met deze verwijzing naar het AIDA-rapport niet met concrete gegevens aan dat het voor haar onmogelijk zou zijn om de asielprocedure te doorlopen of om desgevallend een beroep in te stellen. De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat het element dat kosteloze rechtsbijstand door een advocaat niet altijd mogelijk is en soms moeilijk is, als gevolg zou hebben dat zij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 176.914 dd. 26 augustus 2015)

Geheel ten overvloede laat verweerder nog gelden dat de verzoekende partij op geen enkele wijze in concreto aantoont dat het voor verzoekende partij onmogelijk zou zijn beroep te doen op een advocaat. In geen geval wordt een schending van artikelen 6 en 13 EVRM aannemelijk gemaakt.

Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen ten andere niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het kan de Italiaanse overheden in elk geval bezwaarlijk ten kwade worden geduid dat verzoekende partij, die tegenover de Italiaanse instanties niet kenbaar heeft gemaakt dat zij asiel

wou aanvragen, niet de aan de hoedanigheid van asielzoeker verbonden bijstand en opvang kreeg.

Verzoekende partij heeft zelfs geen poging ondernomen om zich bij de Italiaanse instanties aan te bieden om aldaar haar asielrelaas kenbaar te maken, zodat de verzoekende partij niet het bewijs levert dat zij geen toegang had tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de daaraan verbonden bijstand en opvang.

Tenslotte citeert verzoekende partij uit het AIDA-rapport, en stelt zij dat asielzoekers in de praktijk gedwongen worden om toevlucht te zoeken tot derden, omdat de opvangfaciliteiten niet afdoende zijn.

Echter, het AIDA-rapport benadrukt uitdrukkelijk (pg. 62):

“However, the full extent of this phenomenon is not known, since no statistics are available on the number of asylum seekers who have no immediate access to a reception centre immediately after the fotosegnalamento (fingerprinting).”

In die omstandigheden blijkt duidelijk dat er geen sprake is van systematische tekortkomingen, aangezien het AIDA-rapport geen concrete omvang van het probleem weergeeft en niet bevestigt dat het aangehaalde probleem een structureel karakter zou hebben.

De beschouwingen van de verzoekende partij kunnen bijgevolg niet worden aangenomen.

Een schending van art. 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

Om die reden kan al evenmin worden aangenomen dat er sprake is van een schending van art. 4 van het Europees Handvest, dat een gelijkaardige bescherming biedt als art. 3 EVRM.

De bestreden beslissing werd terecht genomen en ten genoegen van recht gemotiveerd.

Op grond van voormelde uiteenzetting is ook duidelijk dat er geenszins een schending van de artikelen 3 en 17 van de Verordening 604/2013 kan worden weerhouden.

Verweerder wijst hieromtrent nog op de volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende: ‘Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.’

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die

resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moeten vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.” (R.v.V. nr. 151.998 dd. 08.09.2015)

“Aangaande de aangevoerde schending van artikel 17 van de Dublin III Verordening moet de Raad vaststellen dat verzoeker zich in diens middel niet de moeite getroost uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling van de verordening schendt, zodat dit onderdeel van het enig middel in principe onontvankelijk wordt aangevoerd.

Gezien de nauwe band tussen de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in het kader van een Dublinprocedure en artikel 17 van de Dublin III Verordening kan de Raad voor de volledigheid stellen dat uit rechtspraak van zowel het EHRM (bv. EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30.696/09, M.S.S. / België en Griekenland) als van het Hof van Justitie blijkt dat het aan de Lidstaten toekomt om een asielzoeker niet naar de verantwoordelijke staat terug te sturen, wanneer ze niet kunnen ontkennen dat de systematische tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangmodaliteiten in die lidstaat erop wijzen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In die situatie kan de Lidstaat zelf de asielaanvraag onderzoeken of kan het op grond van de overige criteria van de Dublinverordening onderzoeken of een andere lidstaat hiervoor verantwoordelijk is. Het is hierbij wel van belang dat de Lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procedure om die Lidstaat te bepalen onredelijk lang te laten duren. Zo nodig moet hij de soevereiniteitsclausule toepassen (HvJ 21 december 2011, C-411/10, N.S./ Secretary of State for the Home Department; HvJ 21 december 2011, C-493/10, M.E. en anderen / Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform; HvJ 14 november 2013, C-4/11, Bundesrepublik Deutschland/Kaveh Puid).

Deze rechtspraak werd omgezet in de artikelen 3, § 2, 2e en 3e lid en 17 van de Dublin III Verordening.

Artikel 3, § 2, 2e en 3e lid van de Dublin III Verordening luidt als volgt: “Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Artikel 17, § 1 van de Dublin III Verordening luidt als volgt: “In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van

een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. [...]"

Zoals supra uiteengezet, kan geen algemene situatie van systeemfouten worden aangenomen waaruit zou voortvloeien dat verweerder de overdrachten naar Hongarije in het algemeen moet stoppen. Er kan actueel niet worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 Dublin-III-verordening toch de aanvraag van verzoeker te behandelen, in casu verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd overeenkomstig artikel 3, §2, 2e en 3e lid." (RvV nr. 135 895 van 7 januari 2015).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf aan verzoekende partij diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Verzoekende partij haar betoog faalt dan ook in rechte.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. Wat de ingeroepen schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert.

Deze inhoudelijke kritiek van de motieven in de bestreden beslissing wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM, dat verzoekster eveneens geschonden acht. Hierbij moet worden benadrukt dat de Raad slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat de Raad zich niet in de plaats van het bestuur kan stellen, zonder zijn in artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden. De Raad kan derhalve niet oordelen op grond van motieven die niet in de bestreden beslissing voorkomen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoeker (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoekster een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dient de verwerende partij de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekster naar Italië te onderzoeken, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Waar verzoekster aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekster, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekster toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

3.4. Verzoekster meent dat verwerende partij de situatie in Italië van een “Dublin returnee” had moeten onderzoeken en van de Italiaanse instanties de waarborgen had moeten verkrijgen ten aanzien van de opvangvoorzieningen en de toegang tot een effectieve asielprocedure in Italië die overeenkomstig zijn met de Europese vereisten. Verzoekster verwijst naar de niet-automatische verlengde initiatieven m.b.t. de opvangstructuren als een gegeven dat wijst op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. De vaststelling van verwerende partij in de bestreden beslissing dat er met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit in het leven werd geroepen die specifiek is gericht op zgn. Dublin-terugkeerders, verandert hieraan niets. De verwerende partij betwist het tijdelijke karakter van deze projecten immers niet. Aangezien de opvangcentra geen langdurige (dit is: voor de duur van de asielprocedure) opvang voorzien, is de vraag waar en hoe de asielzoekers van opvang kunnen genieten eens ze deze structuren voor Dublin-terugkeerders moeten verlaten. Verzoekster stelt vast dat hierop geen antwoord wordt gegeven. Er is volgens verzoekster een groot risico dat ze geen opvang krijgt en dus dakloos wordt, of dat ze niet opgevangen wordt in omstandigheden die overeenkomen met de vereisten van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster benadrukt dat er slechts sprake is van een stilzwijgend akkoord vanwege de Italiaanse overheden inzake de aanvraag tot overname en meent dat de verwerende partij omwille van de tekorten en tekortkomingen in de opvang, individuele waarborgen had moet krijgen van de Italiaanse autoriteiten. Voorts wijst zij op de uiterst moeilijke en evolutieve toestand in Italië wat betreft de grote instroom van asielzoekers.

3.5. Wat betreft de opvangvoorzieningen in Italië voor Dublin-terugkeerders – omstandigheid waarin verzoekster zich bevindt – wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“In de recente update van het rapport over Italië van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database ” (Maria de Donato en Daniela di Rado, “Asylum Information Database - National Country Report - Italy”, up-to-date tot 22.12.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de “Dublin-verordening” overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinéa 3). Op dit ogenblik zijn elf dergelijke opvangstructuren operatief : drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 “Dublin-terugkeerders” huisvesten voor een korte of gemiddelde termijn tot plaatsen in de reguliere opvang beschikbaar zijn (pagina 64, §2 : “They can accommodate a total of 443 Dublin returnees, who are accommodated for a short/medium period on a turnover basis” en pagina 67, §2)). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend.”

De verwerende partij erkent in de bestreden beslissing dat de opvangvoorzieningen die specifiek gericht zijn op Dublin-terugkeerders tijdelijk zijn, in de zin dat elk jaar een nieuwe aanvraag voor ondersteuning moet worden ingediend bij het Europees Fonds voor Vluchtelingen, en dus niet automatisch worden verlengd.

Verwerende partij redeneert verder en stelt in de bestreden beslissing: *“Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Het AIDA-rapport vermeldt dat de verwachting is dat deze initiatieven opnieuw zullen worden gefinancierd (pagina 64, §5).”*

Bij het onderzoek of dit motief steun vindt in het AIDA-rapport van 22 december 2015 waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing van 28 januari 2016, stelt de Raad vast dat de verwerende partij een partiële lezing maakt van het voormelde AIDA-rapport. In paragraaf 5 op pagina 64 van dit rapport staat immers ook vermeld: *“The aforementioned projects providing accomodation centres for Dublin returnees funded under ERF ended at the end of June 2015 (...)”*.

De opvangvoorzieningen die specifiek gericht zijn op Dublin-terugkeerders werden dus reeds beëindigd eind juni 2015. Of de specifieke opvanginitiatieven voor Dublin-terugkeerders ondertussen daadwerkelijk opnieuw werden gefinancierd na de stopzetting ervan eind juni 2015, wordt in de bestreden beslissing van 28 januari 2016 niet vermeld en blijkt ook niet uit paragraaf 5 van pagina 64 van het voormelde AIDA-rapport.

In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing valt te lezen, blijkt aldus niet dat verzoekster heden zal worden opgevangen in een opvangvoorziening die specifiek is gericht op Dublin-terugkeerders.

De verwerende partij stelt dan wel dat de verwachting is dat deze initiatieven opnieuw zullen worden gefinancierd, doch over de concrete en de actuele gevolgen van de huidige stopzetting van de opvangvoorzieningen voor Dublin-terugkeerders, in casu verzoekster, in afwachting van nieuwe financiering, wordt niet gemotiveerd in de bestreden beslissing van 28 januari 2016.

Weliswaar wordt in de bestreden beslissing aansluitend het volgende gesteld:

“Indien zou worden opgeworpen dat de opvangstructuren onder druk komen te staan door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide “circuits” (cfr. “Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CARA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van

12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in meer kleinschalige centra in plaats van in de grotere CARA-opvangcentra (pagina 68). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de inspanningen van de Italiaanse instanties vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2)."

Hieruit blijkt dat de verwerende partij verwijst naar andere opvangstructuren in Italië, zoals CAS, CARA, CDA en SPRAR. Er wordt daarbij gesteld dat er geen interferentie is tussen beide "circuits", dit is CAS, enerzijds, en CARA/CDA, anderzijds. Verder wordt gesteld dat met de huidige inspanningen de capaciteit zal zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 tegen het einde van 2016. Wat betreft het SPRAR-netwerk wordt gesteld dat het doel erin bestaat om asielzoekers onder te brengen in meer kleinschalige centra dan de grootschalige CARA-opvangcentra en dat het SPRAR-netwerk tegen begin 2016 32.000 personen zal kunnen herbergen. Er wordt benadrukt dat het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat volgens de verwerende partij weergeeft dat de inspanningen van de Italiaanse instanties vruchten afwerpen.

De Raad stelt dat uit deze omstandige motivering evenwel niet uitdrukkelijk blijkt dat de specifieke groep van Dublin-terugkeerders eveneens toegang heeft tot voormelde andere opvangstructuren, nu uit paragraaf 5 van pagina 64 van het AIDA-rapport, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, blijkt dat de specifieke opvangvoorzieningen voor Dublin-terugkeerders eind juni 2015 werden stopgezet.

De verwerende partij bespreekt de gevolgen van de aanhoudende instroom van immigranten in Italië op de andere opvangstructuren, maar geeft niet aan dat deze opvangstructuren ook openstaan voor de specifieke groep van Dublin-terugkeerders waartoe verzoekster behoort.

Wat de specifieke huidige opvangsituatie is voor Dublin-terugkeerders in Italië in het licht van de stopzetting van de specifieke opvanginitiatieven eind juni 2015 en de aanhoudende instroom van immigranten in Italië, blijkt niet uit de bestreden beslissing. Hierbij moet nog worden aangestipt dat er slechts sprake is van een stilzwijgend akkoord vanwege de Italiaanse overheden inzake de aanvraag tot overname.

Een nauwgezet onderzoek is nodig, des te meer wanneer de verwerende partij in de bestreden beslissing erkent dat er kritische kanttekeningen kunnen worden geplaatst bij bepaalde aspecten van de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen.

De verwerende partij stelt dat de Italiaanse overheid zich niet onverschillig opstelt en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen te bieden, maar dit biedt geen antwoord op de vastgestelde niet-automatische verlenging van specifieke opvangvoorzieningen voor Dublin-terugkeerders, die, zoals blijkt uit het partieel geciteerde AIDA-rapport, eind juni 2015 werden stopgezet. Noch kan hieruit worden afgeleid dat andere opvangstructuren worden opgesteld voor Dublin-terugkeerders.

3.6. De Raad benadrukt dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er op de verwerende partij bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448).

In dit opzicht, leert de Raad uit het arrest Tarakhel van 4 november 2014 van het EHRM, door verwerende partij gekend en aangehaald dat, gezien de delicate en evolutieve situatie in Italië, het onderzoek in asioldossiers waar een Dublinoverdracht wordt overwogen met de grootste voorzichtigheid moet gebeuren, wat in hoofdte van de verwerende partij, minstens een volledig en nauwgezet onderzoek inhoudt dat gesteund is op actuele informatie.

In de zaak M.S.S. v. Griekenland en België, van 21 januari 2011, paragraaf 249 wordt door het EHRM het volgende gesteld: *“The Court is of the opinion, however, that what is at issue in the instant case cannot be considered in those terms. Unlike in the above-cited Muslim case (§ § 83 and 84), the obligation to provide accommodation and decent material conditions to impoverished asylum-seekers has now entered into positive law and the Greek authorities are bound to comply with their own legislation, which transposes Community law, namely Council Directive 2003/9/EC laying down minimum standards for the reception of asylum-seekers in the member States (“the Reception Directive”; see paragraph 84 above).”*

Dit standpunt wordt in latere rechtspraak van het EHRM bevestigd (zie arrest Tarakhel v. Zwitserland, van 4 november 2014, par. 96). In deze zin moet de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dan ook worden bekeken in het licht van de positieve verplichtingen die voor Italië voortvloeien uit de EU Opvangrichtlijn.

3.7. In haar nota met opmerkingen stelt verwerende partij dat verzoekster zal kunnen genieten van de specifieke opvang voor Dublin-terugkeerders en dat niet blijkt dat de opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders te lijden hebben onder de verhoogde instroom noch dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn of enigszins aanleiding geeft te overwegen dat deze een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Ze merkt op dat uit de geconsulteerde rapporten blijkt dat met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit werd gecreëerd die specifiek is gericht op personen die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen. De kritiek als zouden deze opvangprojecten een tijdelijk karakter hebben en niet afdoende waarborg bieden, kan niet worden gevolgd. Verwerende partij herhaalt daarbij de motieven van de bestreden beslissing. Ze benadrukt dat het aantal opvangmodaliteiten, zoals het SPRAR-netwerk, werd opgedreven.

Met dit betoog gaat verwerende partij evenwel voorbij aan het feit dat de niet-automatische verlenging van de specifieke opvanginitiatieven voor Dublin-terugkeerders in casu heeft geleid tot de stopzetting ervan eind juni 2015. De verwerende partij reikt geen elementen aan die toelaten te besluiten dat deze opvanginitiatieven inmiddels weer werden gefinancierd en opgestart. Met het betoog dat andere opvangstructuren werden uitgebreid, toont verwerende partij evenmin aan dat deze andere opvangstructuren werden opengesteld voor de specifieke groep van Dublin-terugkeerders.

Waar verwerende partij verwijst naar een aantal arresten van de Raad moet worden opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verwerende partij niet aantoonst dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak, zodat in casu dezelfde conclusie zou moeten worden getrokken. Deze arresteren dateren immers van vóór de publicatie van het AIDA rapport van 22 december 2015 waarop de huidige bestreden beslissing is gebaseerd. Hetzelfde kan worden gesteld voor de verwijzing naar rechtspraak van het EHRM m.b.t. Dublin-overdrachten naar Italië.

3.8. Verzoekster kan dan ook worden gevolgd in zoverre zij betoogt dat de verwerende partij de situatie in Italië van een “Dublin returnee” had moeten onderzoeken daar de niet-automatische verlenging van opvanginitiatieven voor Dublin-terugkeerders een gegeven is dat wijst op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De Raad wijst er nogmaals op dat de verwerende partij met betrekking tot de niet-automatische verlenging van specifieke opvanginitiatieven voor Dublin-terugkeerders een partiële lezing maakt van het AIDA-rapport, hetgeen duidt op een gebrek aan een nauwkeurig en volledig onderzoek van het geval van verzoekster. Er blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de specifieke opvanginitiatieven voor Dublin-terugkeerders, stopgezet eind juni 2015, inmiddels weer werden gefinancierd en opgestart noch blijkt dat verzoekster als Dublin-terugkeerder toegang heeft tot de andere opvangstructuren in Italië. In casu kan er dan ook niet zonder meer worden van uitgegaan dat verzoekster als Dublin-terugkeerder de nodige opvang zal krijgen.

De verweernota laat niet toe anders te besluiten.

Uit wat hierboven wordt besproken, kan worden besloten dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat een nauwkeurig en volledig onderzoek heeft plaats gehad naar de actuele opvangsituatie van de Dublin-terugkeerders bij een overdracht naar Italië in het licht van een artikel 3 van het EVRM.

Of de opvangsituatie voor Dublin-terugkeerders in Italië een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, kan de Raad heden niet vaststellen daar het hem niet toekomt zich in de plaats van het bestuur te stellen. De Raad kan in casu, gelet op de elementen in de bestreden beslissing, enkel vaststellen dat

onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar de actuele opvangsituatie van Dublin-terugkeerders in Italië, gelet op de niet-automatische verlenging van de specifieke opvangvoorzieningen voor Dublin-terugkeerders, waarvan blijkt dat die de facto heeft geleid tot een stopzetting ervan eind juni 2015 en waarvan uit de bestreden beslissing niet blijkt dat ze opnieuw werden gefinancierd en herstart. Uit de bestreden beslissing blijkt evenmin dat andere opvangstructuren werden opengesteld voor Dublin-terugkeerders.

Het middel is in de besproken mate gegrond. De verdere bespreking van de overige onderdelen ervan dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 januari 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES